

одншето спомоществование за вжтръ въ Др-
вата е една лира турска, а за на възъ отъ
жавата се притурятъ пощенскитъ разноски.
спомоществование за шестъ мѣсѣци е половина
а турска. Всяко спомоществование ся предплаща.

Лисма неосвободены отъ пощенски разноски и
одписаны, не ся прѣматъ по никакън начинъ.

ВЪЗЪ

ИЗЛЪЗВА ВСЯКА СЪВЕТОТЪ.

мъ и-
еніе на
и ся
Отъ
Риско
ията и
де ся
Галата
ията започну
повече още дѣйствиа на тѣзи начала съ
рѣдители, кога ся распрогнати отъ
училища, постанъ и ся началъ мѣстна
дѣлъ, и кога прѣдвѣтъ началъ протини
на законитъ права и на интереситъ на дѣ-
живатъ и на вѣрноститъ, които подани-
дѣлътъ дѣлѣтъ на правителството съ дѣ-
вѣтливо неоспоримо е, че съвременното
вѣщеніе и първитъ началъ, които ся пѣ-
на дѣлата, пѣтъ прѣко пѣніе въру-
имъ и въру дѣлата имъ кога съ-
За извѣстія и за дѣ-
ще ся плаща по два гр-
вѣвѣдѣното наблюдѣніе, под-
чостѣта на тѣзи дѣла. И по-
като на дѣла прѣмѣтъ на
дѣлѣтъ и на дѣла
чинѣтъ по вѣвѣдѣніе мѣ-
рѣвѣтъ, докогда дѣ-
отъ дѣлата на
дѣлѣтъ и на дѣла
твърдо рѣшеніе да стоимъ всѣ дѣла
лѣтъ отъ тѣхнитъ прѣнія: но тѣ съ-
ро ся научиха да вѣрватъ чѣ дѣлѣтъ
запѣвѣтъ бѣха просто голѣ дѣла
стана е чѣ при министерството на г-
Гладстона, вниманіето на Англія бѣше
се обладало отъ единъ редъ значителни
преобразованія. Внезапното наблюдѣване
на френско-нѣмскитъ бой нѣма съмѣ-
ніе чѣ имъ обезпокои въ трудѣтъ за тѣ
преобразованія и нашего правителство
се оныта да сирѣ избухването на тази
война толкози лѣта колкото и злочѣста:
но никой не вѣрва чѣ употребихимъ един-
ственнитъ языкъ, който управителѣтъ
на Франция можѣха да разбератъ въ сво-
ето тиѣславіе, и отъ тамъ пакъ ся подно-
вихимъ проиѣскитъ оцѣненія чѣ ужъ на-
пѣтъ бѣлѣжки были слабы въ политическитъ
краѣвѣ. Прѣмѣтъ на Нѣмцитъ, дажѣ
и на Французитъ за нашето осамотѣніе
и за нашата слабостъ бы были нескѣ-
рѣтели за нашата гордостъ, ако дълго-
временны сполуки не бѣха ни дали си-
лата да посрѣщнемъ критикитъ на чуж-
денѣцѣтъ съ най голѣмото презрѣніе.

ЦАРИГРАДЪ, 23 Май 1875.

По долѣ, въ възпѣнитъ новини, чита-
нитъ ни ще видѣтъ една статія объа-
дана послѣднѣ въ лондонѣ. *Таймсъ*.
печатѣніето, което произведе тя въ
антическитъ свѣтъ и въ европейската
чѣтъ, не е просто плодъ на нѣкои съ-
раженія по малко или по много о-
новни.

Всячко показва чѣ, подъ министр-
ство на г-на Дизраели и на лордъ
Дерби, английската политика зима друго
кое направление — направление такова,
кѣто не угажда, както ся види, на
кои държавы отъ европейскитъ кон-
тинентъ. Въ всякій случай, Англія излиза
настоящему отъ онова извѣстно по-
женіе, което съхрани тя отъ нѣколко
днѣвъ насамъ, особено при министр-
ство, на което прѣдсѣдѣлаше
нѣ Гладстонъ. Отъ политическата си,
и да кажемъ, аѣта, която едни одо-
лиха, а други строго осѣдиха, Англія
ка пакъ, види ся, да покаже чѣ за
прѣдъ тя не разумѣва да стои просто
ителка на политическитъ промѣненія въ
ропа. Стремленіята и да засвидѣтел-
зува отъ нѣколко время насамъ по жи-
стно чувства симпатически къмъ Фран-
я сѣ едно отъ многото доказателства
и това, що казвамы.

Князь Бисмаркъ обаче бди и той отъ
оя страна. При всичкитъ увѣренія за
хранѣніето на мирѣтъ по настоящему,
и всичкитъ дружѣлюбны сношенія на
осія съ Германия, послѣднѣта не гле-
ва, както ся види, съ твърдѣ благопрѣ-
тно око повото направление на англій-
ката политика, направление, което въ
олитическитъ краѣвѣ на Германската
имперія равнозначна, видѣся, до нѣкадѣ
належащъ съюзъ между Англія и
Франція, нѣщо, което естествено е да
произведе добро впечатлѣніе между
Германцитъ.

Едно неадѣйно приключеніе подтвър-
дава напълно горнитъ ни разсѣденія
и тази частъ.

Германскитъ посланикъ въ Лондонъ,
лордъ Мюнстеръ, бѣше произнесълъ предъ
нѣколко дни въ едно частно, по многоброй-
но събрѣніе въ този градъ едно словце, въ
ето, като защити политиката на князя
Бисмарка спрямо католическото духо-
енство, бѣше си позволилъ да подѣлѣтъ
е нѣкакъ чѣ и Англія не е съвършен-
о свободна отъ нѣкои си безпокой-
тѣвъ, въ едно по малко или по много
ого бѣдѣще, отъ страна на сѣщото
уховенство Разумѣвася чѣ тѣзи слова,
рѣченъ тѣй публично отъ една такава
зоскопоставена личность въ едно та-
ова събрѣніе, дадохъ поводъ на много
зисканія въ англійската особено пе-
тъ, които произведоха такавъ шумъ,
ото единъ отъ депутатѣтъ отправи
къ министѣтъ на иностраннытъ дѣла,
лордъ Дерби, едно питаніе по словото
а германскитъ посланикъ въ Лондонъ.
а единъ такъ и сѣ едно искусство ан-
лійскитъ министръ може да излѣзе отъ
ова трудно положеніе не безъ забѣлѣ-
нѣлѣтъ успѣхъ, но отъ нѣкои си ду-
нѣ ся заключи чѣ германскитъ послани-
къ пакъ, чѣтъ нѣкакъ приличнитъ гра-
ицы въ словото си. Отъ тука голѣмо
егодование въ нѣската печать, която и
дипломатическото послѣднѣ посред-
нѣство на лордъ Дерби въ полза на
мирѣтъ придава характеръ на проновѣдъ
полза на Франція.

Едно става неистина отъ день на день
повече чѣ, при всичкитъ взаимны учѣ-
ности по видимому, сношеніята между
тѣхитъ народности, — Нѣмска и Англій-
ка, сѣ далѣкъ отъ да сѣ сърдечны и
и Нѣмцитъ особенно поченѣтъ да на-
кѣвѣтъ на идеята за едно постоянно
блѣсканіе между иностранныта поли-
тика на новата германска имперія и по-
литиката на Англія до когата поне въ
ея ще стоятъ на чело на работѣтъ съхра-
нителнитъ — Торитъ.

Нека приложимъ, при всичко това, чѣ
орѣдъ както пишѣтъ отъ Берлинъ (27
ай н. к.) до единъ французскій вѣст-
нѣтъ, новото положеніе, на което иска
ся тури Англія, не плаши толкозь
ного Нѣмцитъ, които, въ полемиката
съ англійскитъ, не ся свѣнѣтъ да ка-
нѣтъ чѣ гордытъ слова на вѣстникѣтъ
Таймсъ сѣтъ твърдѣ неумѣтны въ уста
а единъ народъ, който не бы можѣлъ

да извади на европейскитъ континентъ
една войска отъ 50,000 души за да по-
кровителствува независимостѣта на Бел-
гія. Съ подобенъ начинъ ся изразѣватъ
почти всичкитъ нѣмски вѣстници, които
зѣха участіе въ тази полемика. Забѣлѣ-
жително е особенно сѣжденіето, което
правѣтъ нѣкои отъ тѣхъ, чѣ Герма-
нія най послѣ може да ся примѣри нѣ-
какъ съ Франція за да осуети нѣкои си
англійски планове и да осамоти еще
повече Англія отъ Европа. Тѣй время-
то измѣнява по нѣкогаждѣ дору и най
обмысленнитъ кроежи на най искусны-
тъ политики.

СПЕКТРЪТЪ НА СХИЗМАТА И ВЪСТОЧНАТА ЦЪРКВА.

Новинитъ, които прѣстигатъ отъ Іер-
усалимъ по избѣраніето на новитъ Іер-
усалимскій патриархъ, сѣтъ твърдѣ да-
лѣтъ отъ да бѣждѣтъ утѣшителны за без-
пристрастѣтъ чада на вѣсточната цър-
ква. Мѣстото, въ което ся намѣрѣва
бѣтъ на Спасителѣтъ на чѣловѣчскитъ
родъ, служи днесъ, увы! за печално
зрѣлище на печалны и яростны раздоры.
нарочно предизвиканы отъ врагѣветъ на
тази църква, нарочно поддържѣваны отъ
всички онія, на които е мило и драго да
гледѣтъ тѣй раскѣсната Христова рѣ-
за за овѣковѣчане на враждата и на о-
раззата помежду чада отъ една и сѣ-
ща майка! При всичко чѣ, спорѣдъ до-
писки обнародѣваны въ нѣкои грѣцкы ор-
ганы, дѣлата по избѣраніето на новитъ
преемникъ на Блаженитѣшаго Кирила
ся водѣтъ, тѣй да речемъ, подъ бѣтел-
ното надзирателство и при самото при-
сѣствіе на тамошнитъ бѣдръ упра-
витель, съгласіето пакъ не може да ся
възстанови, и ужаснитъ-тъ спектръ на
схизмата — символѣтъ, за направѣтъ
жестокитъ и ненавистны раздоры поме-
жду христѣанскитъ жители на многостра-
дѣтелнитъ Вѣстокъ, ако тѣ сами не ся
стрѣснатъ за да видѣтъ зѣнѣщата предъ
тѣхъ пропасть — ужаснитъ-тъ, казвамы,
спектръ на схизмата ся испрѣчва отъ
всяка страна като грозно плашило, ко-
ето въспѣра съ злѣбна радостъ изгасѣва-
ніето на страстѣтъ. Плачевното зрѣли-
ще, което представлява днесъ вѣсточна-
та църква, могло бы да даде поводъ на
такива драмы, каквито бѣше способенъ
да схване само великитъ гѣній на Ан-
гличанинѣтъ Шекспира, спектрѣтъ на
когото правѣтъ чѣловѣка да настрѣхѣтъ
космилъ му като гледа какво зло ся е
сторѣло въ щѣта на чѣловѣчеството!

Какво не прѣтърѣвъ въ теченіето на
толкозь вѣкове клѣтитъ Вѣстокъ —
любка на чѣловѣколюбивата Христова
религія — за сама-та тази религія?
Каквы буйны нашествія противъ яка-
та крѣпостъ на святото и поученіе
нѣтъ тя да отбѣсне често съ слабѣтъ
си силы? На каквы варварски нападе-
нія бѣде тя изложена цѣлы вѣкове?
Каквы не враждебны сговѣры противъ
самото ѣ същѣствѣніе нѣтъ тя да о-
суети чрезъ постояннѣтъ си? Каквы
раздоры не ся угрожаѣвали расчѣненіето
и? Западъ — католическитъ и прѣте-
станскитъ Западъ — до каквы средства
не прибѣгна често, чрезъ религіознитъ
си пропагандисты, да обезпокои христѣ-
анскитъ вѣстокъ? При всичко това, вѣс-
точната църква можѣтъ, като мѣченикъ
многострадаѣвъ, да излѣзе побѣдоносна
отъ всичкитъ тѣзи мѣчѣнѣтъ, дѣржаща
въ рѣката си неизгасимитъ свѣтильникъ
на историческата истина въ христѣан-
ството, и за вѣнецъ, за вѣчна награда
на тѣрпѣніето и на постоянството си, тя
гледа днесъ чѣ погледѣтъ на всички онія,
кѣто питѣтъ любовь и уваженіе къмъ
тази истина, сѣ обрѣжѣтъ къмъ нея, и
нейното ученіе е предметъ на серіозны
приговѣры и разисканія помежду учѣны
мѣже, които правѣтъ честь на чѣловѣ-
чскитъ разумъ.

Тѣмко обаче въ тази тържественна ми-
пѣта на животѣтъ на православната цър-
ква, една частъ отъ нея е изложена на
яростны междѣособны враждѣванія, всѣ-
кояче подклаждѣны и насърѣдѣваны отъ
явнитъ и тайны врагове на съгласіето
и на мирѣтъ помежду чадата на тази
църква. Увы! нѣкои си отъ тѣхъ, орѣдія
на най враждебнитъ стихіи на мирѣтъ
на вѣсточната църква, намѣсто да за-

лягатъ да изгасѣтъ пламѣкѣтъ на не-
навистѣта и на омразата, трудѣтся, на-
противъ, сами, съ собственитъ си рѣцѣ
да даѣтъ храна на този пламѣкъ, да
продѣлѣтъ во вѣки вѣковѣ, ако е въз-
можно, сѣществѣющитъ раздоры. Меж-
дѣособната омраза имъ ся представляѣва
като необходимо условіе за днѣшнитъ
ходъ на работѣтъ на Вѣстокъ. Измама
гибелна! която всички ще усѣтъ единъ
денъ, но тогава злото ще е прикѣсло
вече отровнитъ си плодове. Нѣма на-
прѣдѣтъ дѣйствителенъ, нѣма благодѣ-
нствіе, нѣма, съ една рѣчь, божіе бла-
гословеніе тамъ гдѣто преобладаѣтъ
недовѣршенны междѣособны прѣнія, гдѣ-
то посредъ вѣрѣваніето на страстѣтъ
гласѣтъ на разумѣтъ ся не чуе.

Схизмата е язва за вѣсточната църква,
за вѣсточнитъ народы, тя дава и на
правителството такива чѣсты главоболѣи,
каквито не трѣба да ся видѣтъ въ една
държава, рѣшена да вѣрѣ тихо и неот-
клонно въ пѣтътъ на цивилизѣціята и на
напредѣкѣтъ. Въ опѣителнитъ си вѣс-
торѣтъ поддѣтелитъ и или сѣ были кѣс-
гѣды умѣственно или не сѣ имали вре-
мя да прѣтегѣтъ хладнокрѣвно всичкитъ
и видимы и невидимы послѣдствія. Ако
Патріаршіята не ся е раскѣла до сега
за гдѣто ся увлече прѣди три години
да провѣзгласи тѣй тържественно схиз-
мата, тя ще ся расканъ единъ денъ еще
по горчиво. При всичко това, нека, отъ
друга страѣла, не забравимъ съ какво не-
тѣрпѣніе ся озаѣваше тя отъ нѣколцина
ужъ рѣтници за свободата въ правосла-
віето, и съ какво усѣрдѣ ся посрѣщѣтъ
и поздравѣтъ отъ тѣзи господиноѣвъ.
Тѣхната готовностъ да пригѣрнатъ схиз-
мата не остава никакъ по долѣ отъ рев-
ностѣта, която ся разви на друго мѣсто
за по бързото ѣ провѣзгласѣніе. Не ли
ся намѣрѣха и въ собственната наша
свѣдѣния чѣловѣкъ, които добѣрѣхѣтъ да
исповѣдѣтъ разнообразно чѣ схизмата,
намѣсто да ны повреди, ще ны улѣсни,
напротивъ, всякояче да ся устроимъ
спорѣдъ както желаемъ?

Не, господа, схизмата не ще ни спо-
могне да ся устроимъ правилно и съ-
вѣршенно. Схизмата, въ нѣдрата на вѣс-
точната църква, ще ся издѣла всякога,
до като сѣществѣва, като единъ спектръ,
който ще вѣспѣра и най малка-та
ни стѣпка къмъ изискуѣмото устрой-
ство. Напрасно ослабѣмы всичкитъ си
благѣ надежды въруху давно ожидаѣмото
подтѣврѣженіе на уставѣтъ или на една
поне частъ отъ уставѣтъ. Нѣй казвамы
и повторихимъ чѣ схизмата е дѣло не-
умѣстно и безправедно. Това обаче не
ны възбѣраѣва да глѣдѣмы на работѣтъ
така, каквито ся сѣтъ. Само тогава мо-
же да исчезне до нѣкадѣ този спектръ,
който ны прѣследѣва въ всичкитъ ни
стѣпки, когата другитъ поне църкви, и
зѣмо упорството на патріаршіята, скло-
нѣтъ да припознаятъ нашата Екѣсархія
и влѣзѣтъ въ общеніе съ нея.

Но що правѣтъ за да достигнемъ тази
цѣль?

ВЪНШНИ НОВИНЫ.

АНГЛІЙСКАТА ПОЛИТИКА И ЕВРОПА.

Отъ нѣколко години насамъ Англія е
предметъ на разны сѣжденія въ евро-
пейската печать за осамотѣніето, което
сама тя си стѣвори, казѣтъ, чрезъ стра-
неніето, което показѣ дѣлѣтъ не въ е-
динъ европейскій въпросъ. Англійскитъ
вѣстници никѣга почти не бѣха ся на-
ели да опровергаѣтъ серіозно това мѣнѣ-
ніе, нѣкои си дажѣ, напротивъ, прѣста-
вѣваѣха чѣ положеніето на Велико-Бри-
танія е такова, щѣто тя нѣма често жи-
вѣстны интересы въ повечето въпросы,
кѣто раздѣлѣтъ държавитъ въ европей-
скитъ континентъ. До като сѣществѣн-
нитъ нѣины интересы не ся повреж-
дѣтъ, казѣваха тѣзи вѣстници, Англія нѣ-
ма никаква причина да ся мѣси енерги-
чески въ разнитъ сплитанія помежду е-
вропейскитъ държавы. Тѣй тѣкуѣха тѣ
и стоянѣтъ на Англія при нѣмско-френ-
ската война, при всичко чѣ, отъ друга
страна, Гладстоновата политика въ това
обстоятелство бы предметъ на разны
критики и въ самата Англія. Както и да
е, види ся, чѣ днесъ въ Англія почна
да ся развивѣа мѣнѣніето чѣ тя, като е-

вропейска сила, и при всичкото ѣ осо-
бенно положеніе като островъ отдѣленъ
отъ европейскитъ континентъ, има ин-
тересъ да не страни толкозь отъ въ-
просѣтъ, които ся явѣваѣтъ въ Европа
и често сѣ отъ такова естество, щѣто
тѣ бы могли да произведѣтъ значителны
силтанія и промѣненія въ политическитъ
свѣтъ. На това мѣнѣніе отзѣвъ стана
послѣднѣ и извѣстнитъ лондонъ. *Таймсъ*
въ една статія, която привлѣче общѣто
вниманіе на европейската печать, и ко-
ятѣ нѣй привождѣмы тука въ съкращѣніе
както слѣдова:

« Чудѣтся, казѣва *Таймсъ*, Франція и
Германія чѣ лордъ Дерби, англійскитъ
министѣръ на иностраннытъ дѣла, ся поз-
воли да даѣе свѣтъ на двѣтъ имъ пра-
вительства по случайтъ на новата боязнь
за нарушеніето на мирѣтъ.

Нѣкои си парижки вѣстници говорѣтъ
съ задоволеніе удивленіе за тази по-
стѣпка на англійскитъ министръ. Тѣ
мислѣха чѣ нѣй бѣхмы рѣшѣны да не
ся мѣсимъ вече никакъ въ континентал-
нитъ борбы: чѣ нѣй смы имали да глѣ-
дѣмы просто на търговскитъ си зѣмѣнія-
даванія; чѣ нашитъ колонія поглѣщѣтъ
и малкитъ военны силы, които имѣмы;
чѣ нѣй ся боимъ твърдѣ много отъ едно
вѣтъ тапѣ въ Индія за да бы помыслили
да ся онытамы въ нѣкоя голѣма европей-
ска война; чѣ нѣй усѣщѣмы едно его-
истическо удовѣлѣніе отъ това гдѣто
зѣлѣнитъ *Hade-Rale* е доста ширѣкъ за
да ны сѣнасе отъ послѣдствіята на всяко
континентално злоѣствіе.

Нѣмскитъ критики сѣтъ еще по коравы
отъ колѣкѣто французскитъ. Когато по
нѣкогаждѣ нѣй Англичанѣтъ ся позво-
лихмы да искажемъ сѣмѣніе чѣ стрем-
леніята на прусскитъ народъ и външна-
та политика на берлинскитъ дворъ мо-
гатъ да уталѣжатъ раздраженитъ чув-
ства, тогѣта се казѣва, чѣ нѣй ся дажѣ
приличѣтъ тоѣ чѣ нѣй смы изгубили
правѣто да правѣтъ бѣлѣжки по причина
чѣ смы ся странили отъ въпросѣтъ на
континентѣтъ; и намъ ся напоми чѣ
военната ни слабѣсть правѣше нашитъ
зѣявленія незначителны за дѣржавитъ,
кѣто посѣтъ тоѣрѣтъ и прѣтѣрѣѣватъ
горѣчината на труднитъ день, при слу-
чай на война или еще и при слухо-
ветъ за война. Въ Пруссія да некаха
нѣкакъ да ны накаратъ сами да повѣр-
ѣтъ чѣ нѣй не трѣба вече, по никаква
дѣлѣжность, да ся позволяѣмы да даѣ-
мы каквѣто и да е мѣнѣніе на раздѣрже-
ны правительства; инѣкъ нашѣто мѣнѣніе
бы ся посрѣщѣло съ присѣхѣтъ.

Мирѣлюбиво-то посредничество на
лордъ Дерби ще възбуди, може бы,
други мысли, и днесъ не е първитъ пѣтъ
гѣмы ся поправѣва сѣмѣната погрѣшка
относѣтелно до иностраннытъ оцѣненія
на англійската политика.

Всички поминѣтъ какъ другѣй пѣтъ ве-
ломѣжи и дѣржавны мѣже прѣемаѣха бук-
вално нашѣта прѣстраѣна любовь за
мирѣтъ. Тѣ мислѣха наистина чѣ, за дѣл-
го время, нѣмы бѣхмы, посѣятили всѣ-
ката си енергія и всичкото си славѣлю-
біе на работы за пары, и чѣ тѣ можѣха
да ся домытѣтъ до нашитъ желанія. И
тогава тѣ говорѣха за насъ както и
днесъ, и словата имъ бѣха по презрѣ-
телни. Сами нѣй, като слушѣхмы и про-
читѣхмы тѣя сѣжденія за насъ, мислѣх-
мы чѣ тѣ, отъ частъ сѣжѣлѣтелны, отъ
частъ поругателны, трѣбѣше да сѣтъ
истинны, и, унижающе нѣкакъ сами себе
мечтѣтелно, нѣй испѣвѣдахмы по нѣко-
гаждѣ чѣ нашитъ славны военны дни бѣ-
ха вече минѣли.

По нашитъ чужды прѣтели ся лѣжаха,
а плодъ на това заблѣженіе бы крѣмъ-
ската война. Слѣдъ тази война нѣй у-
душнѣхмы революціята въ Индія така
храбро както и при най буйното ни ю-
начество въ други времена; нѣй имѣхмы
послѣ малки нѣкои войны, по доста зна-
читѣлы, както въ Абѣсинія и въ А-
нѣанія; чрезъ рѣката на лорда Джонъ
Руссѣла, нѣй ся показѣхмы колебаѣмы,
а по нѣкогаждѣ и до лѣдѣтъ ревности
въ нашитъ дипломатически походы; и
когата Германия удари Данія, не само
нѣй отидохмы до границѣтъ на бойтъ,
но щѣхмы еще и да ся хвърлимъ въ
него, ако императорѣтъ на Французитъ
не бѣ отстанѣлъ надѣря въ една минута
на нерѣшѣтелностъ така гибелна за са-
маго него както и за клѣтитъ Датчанѣ,

Такова едно поведѣніе о-
трѣбѣло бы нѣкакъ да докѣ-
нѣ континенталнитъ народѣвъ
твърдо рѣшеніе да стоимъ всѣ дѣла
лѣтъ отъ тѣхнитъ прѣнія: но тѣ съ-
ро ся научиха да вѣрватъ чѣ дѣлѣтъ
запѣвѣтъ бѣха просто голѣ дѣла
стана е чѣ при министерството на г-
Гладстона, вниманіето на Англія бѣше
се обладало отъ единъ редъ значителны
преобразованія. Внезапното наблюдѣване
на френско-нѣмскитъ бой нѣма съмѣ-
ніе чѣ имъ обезпокои въ трудѣтъ за тѣ
преобразованія и нашего правителство
се оныта да сирѣ избухването на тази
война толкози лѣта колкото и злочѣста:
но никой не вѣрва чѣ употребихимъ един-
ственнитъ языкъ, който управителѣтъ
на Франция можѣха да разбератъ въ сво-
ето тиѣславіе, и отъ тамъ пакъ ся подно-
вихимъ проиѣскитъ оцѣненія чѣ ужъ на-
пѣтъ бѣлѣжки были слабы въ политическитъ
краѣвѣ. Прѣмѣтъ на Нѣмцитъ, дажѣ
и на Французитъ за нашето осамотѣніе
и за нашата слабѣсть бы были нескѣ-
рѣтели за нашата гордостъ, ако дълго-
временны сполуки не бѣха ни дали си-
лата да посрѣщнемъ критикитъ на чуж-
денѣцѣтъ съ най голѣмото презрѣніе.

Забѣлѣжително е, при всичко това, да
ся прѣдполага чѣ Англія е развала из-
въпрѣдны усилія, зашто лордъ Дерби
употѣри влѣніето си въ полза на ми-
рѣтъ. Невѣждѣто удивленіе, възбѣдено
отъ такава постѣпка, ны задѣлѣва да
описѣмъ собственното си положеніе.
Англія, при всичкото ѣ частіе да е раз-
дѣлена отъ европейскитъ-тъ континентъ
чрезъ двадѣсетъ и дѣтъ миля морско про-
странство, не може, въ всякій случай,
да забѣри чѣ тя е нѣтоварѣна съ отго-
ворностѣтъ на една велика сила. Напра-
вно нѣкои мечтаѣтъ чѣ нѣй ѣ е при-
сърдѣце егоистическото осамотѣніе, чѣ
ня бы осамѣтъ тѣй работѣща на сѣлѣ-
ната имъ угнѣтѣны народы, или чѣ
ще бѣде всякога за мирѣтъ, станѣло
що станѣло. Едно събрѣніе отъ най грубы
и най невѣжы Англичанѣ бы изгѣнило
съ *шоа* ораторѣтъ, който бы ся намѣлъ
да хвали такавъ единъ патріотизмъ. Въ
неделѣкатѣнитъ си языкъ тѣ быха го
нарекѣли низѣкъ и за презирѣніе досто-
енъ; а камарата на общинѣтъ бы ся
отнѣла спрямо такѣвъ ораторъ не съ по
малко отвращѣніе.

Нѣй можемъ да симпатѣрамы къмъ
дружѣството въ полза на мирѣтъ; нѣй
благопрѣятѣлствуѣмы на това дружѣство,
зашто то осѣжда всичкитъ боеѣе, за-
што то възвѣшѣва разисканіето до ат-
мосферата на христѣанското чѣловѣколю-
біе. Нѣй симпатѣрамы къмъ дружѣството
за мирѣтъ зашто имѣ добры намѣрѣнія,
а не може да стѣри никому зло; но нѣ-
то това дружѣство питѣ друго нѣкое
докара англійскитъ народъ да ся от-
страни отъ политическитъ интересы на
континентѣтъ.

Тѣзи интересы сѣтъ наши, еще и въ
смыслъ егоистическій, и тѣ сѣтъ наши за
по горни причины. Каквѣто и да ся казѣ-
ва, нашѣто мѣсто е най богатѣто на
свѣтътъ, и, колѣкѣто страны и да ся ви-
дѣтъ тѣзи дѣмы, нѣй можемъ да напра-
вимъ дѣржавѣта си най сила, ако щѣмъ.
Нашитъ изворы не сѣтъ само по голѣмы
отъ изворитъ на който и да е другъ
континенталенъ народъ, но тѣ не под-
лежатъ тѣй лесно и на исчерѣпане. Ос-
вѣбѣженіето ни отъ военното жребіе
ни даѣе стѣрѣвѣще богатѣство, отъ коѣто
можемъ да черпимъ когата щѣмъ. Отъ
цѣлы поколѣнія нѣй патрѣцѣхмы богатѣ-
ство, коѣто служи за сила. По морето
нѣй имѣхмы сѣперницѣ. Безъ колебаніе,
нѣй ще крѣжемъ чѣ, сравнѣтелно съ дру-
гитъ народы, Англія е поне толѣкози сила
колѣкѣто бѣ и при прогласѣніето на голѣ-
мата французска война. Тя не може
ся позволи да отхѣрѣли подобна сила.

Континенталнитъ народы ся лѣжатъ,
ако тѣ мислѣтъ чѣ тя чѣ прѣстане да
употѣрѣхмы дипломѣціята ся за мирѣтъ
и за защитѣта на правѣдата. Нищо не
бы было по далѣкъ отъ мыслѣта на ан-
глійскитъ дѣржавны мѣже, отъ колѣкѣто
да съравнѣвѣтъ съ другѣ въ употребѣ-
ніето на угроженіята и на силѣта; но
угроженіята не ще я вѣспѣрѣтъ да удо-
трѣби влѣніето си. Тѣ ще сѣтъ толѣкозь
по малѣко располѣжены да оставѣтъ си-
лата си безъ употребѣніе, колѣкѣто мѣ-
стѣто е умѣрено да долѣжна вѣтрѣнѣ-

но не трябва да криеме нищо когато нашата
длъжност ни заповяда да говорим.
Съприхватъ, прочее, като ви убърватъ най-
честосъвестно, че до когато тѣзи които са
днесъ на челото на нашата Ексерхия не
оудушеватъ отъ едно по голѣмо самоотве-
женіе и отъ едно родолюбіе по събъ-
съ нашата епоха, до тогачъ не е мис-
лящата надѣждата за умственно-то-
го, е тол-
Благодарете, Господице, да олко то ся
решило на ний симпатическенията на единъ
да сичко което ся отнася (Дизраели), кой-
нето мѣсто.
Едини, прѣвъ про-
Ед-Британія ше е за
Аб-
нѣкакъ повече азиатска
европейска, и на единъ
Долгитѣ пвент мжжъ (лордъ Дерби),
тѣтъ послѣди нѣколко години такожде,
наше въ ний тѣсни прѣдѣли за-
наше. Ята на Англія спрямо нейтрал-
е тѣжъ на Луксембургското княжество.
Таймесъ говори истината, трѣба да
редположимъ чи г-нъ Дизраели и лордъ
Дерби сѣ промѣнили съвършено по-
литически възрѣнія. Нищо наистина не
бы было по счастливо отъ колкото ан-
глійското правителство да ся покаже чи
излиза отъ осамотеніето, въ което съ-
упорство остана презъ послѣднитѣ годи-
ны. Но за да повѣрва челоуѣкъ въ дѣй-
ствителността на това промѣненіе, трѣ-
ба нѣко повече отъ колкото една ста-
тія въ единъ вѣстникъ, нека бы бѣлъ
този вѣстникъ и органъ на англійската
столица — Лондонъ: трѣба нѣко повече
отъ колкото миролюбивото посредниче-
ство, което употребило, казватъ, англій-
ското правителство въ послѣдната криза
за нарушеніето на мирѣтъ, посредни-
чество, на което Таймесъ приписва твър-
дѣ голѣма важность, по което, найсетъ,
не бы произвело, вѣроятно, добритѣ
послѣдствія възпѣваны отъ този листъ,
безъ силнитѣ ручательства, които намѣр-
ва мирѣтъ на Еврона въ споразумѣніето
на тритѣ сѣверны държавы. Това, което
казва Таймесъ за поведеніето на Англія
въ послѣднитѣ нѣмско-френскій бой, е
примѣръ твърдѣ злоупотребно избранъ,
защото почтенитѣ нѣтъ събратъ може
да си припомни тогавашнитѣ разскапія
въ англійскійтъ парламентъ за да види
съ какавъ начинъ посрѣщна Англія то-
гава предложеніето за едно дѣятелно
миролюбиво посредничество, предложеніе
излѣзло отъ С. Петербургскійтъ каби-
нетъ. Таймесъ ни ся обѣщава чи за на-
предъ Англія ще бѣде по малко бояз-
лива, колчимъ ще предложи да употребѣ
дипломатична си въ интересѣ на ми-
рѣтъ. Толкозъ по добръ! Европейското
спокойствіе ше бѣде повече озарявано.
При всичко това, въ нашитѣ дни, и Таймесъ
знае това тѣй добръ както и ний, ди-
пломатична сама не стига; трѣба еще
свѣдѣнїя и и представленїя да да мо-
гатъ да ся ославятъ на твърды основы,
такива, каквито имѣа Англія. Ний ше
поздравимъ съ радостъ събужданіето на
британскійтъ Леонардъ: преди обаче да
сторимъ това желанъ быхъ да знаемъ
да ли той си е съхранилъ погтѣтъ».

австро-унгарія

Писатъ отъ Вѣна:

Наистина знаменіе на времѣто е, гдѣ-
то за ний простѣтъ работы безпокой-
нѣтъ умове усящатъ нужда да трѣсатъ
извънредны тѣлкованїя. Ето ни изново,
по случай на едно събитіе, което лесно
се тѣлкова само отъ себе, предъ единъ
слухове чудноваты и разясненїя най не
правдоподобны. Н. И. В. Францъ Іосифъ
бѣше възнашѣрилъ да отиде, идущата
есень, въ Буковина и Галиція; но, види
ся, той ся е оставилъ отъ намѣреніето си.
Разсѣднитѣ хорѣ лесно ся сѣ-
щатъ, че едно пътуваніе отъ шестъ
седмици, по горнѣтъ мѣста, често лише-
ны отъ пѣтица, не може да не причиня-
тъ едно извѣстно уморяваніе, че най
якото тѣлосложение усяща нуждата за
спокойствіе слѣдъ подобно пътуваніе,
извършено при това въ едно такава
время, въ което имаше повече дѣждове
отъ колкото ясеното слънце. Нѣма съ-
мнѣніе че императоръ Францъ Іосифъ е
надаренъ съ честито тѣлосложение. Той
може да стои на срѣщо на трудовѣтъ отъ
колкото всякій другій; и даже въ обы-
кновеннитѣ животъ въ Вѣна или Шем-
бругъ, той удѣлѣва на почивка и на ма-
териалнитѣ страни на животѣтъ само
твърдѣ необходимото. Прѣдаденъ на тру-
дѣтъ, и одушевленъ отъ горещо же-
ланіе да направи да цѣрува въ всичкитѣ
му владѣнїя най голѣмото и възможно
количество благоденствїе, той е навък-
налъ, никога да не гледа толкова на
своего собствено благосостояніе, ни
на своитѣ трудове. Ако да имаше
истинна непрѣмѣнна потребностъ за да
посѣти Галиція; ако да имаше тамъ,
напримѣръ, нѣкой важнѣтъ въпросъ за рѣша-
ваніе по управленіето или по финанцитѣ,
за полза на тази область, Господарѣтъ
не бы ся поколебалъ да излѣзе на пѣтъ
и да отиде самъ на мѣсто. Но защото

малко съхрѣтъ за да доказватъ нейнитѣ
поисканїя, и защото нѣкой не стѣгва
отъ тази страна нѣкой належанъ въ-
просъ, твърдѣ е позволено на Импера-
торѣтъ да остави да ся мине по дълго
время преди да предприеме ново пъту-
ваніе и да отложи обиканіето, което
мыслише да направи въ Полскитѣ области
на държавата си.

Има сѣщо едно друго съображеніе,
което има своята важность, и което не
може да ся остави на страна въ подобна
работа. Разносикитѣ по пътуваніето въ
Далмация сѣ были доста голѣмы. Ше-
дроститѣ, които направили Императорѣтъ
на бѣднитѣ общины, на црѣквитѣ, на
училищата сѣ падинали числото, кое-
то ся предвиждало на трѣгваніе. А пакъ
австрійскійтъ императоръ е единъ кон-
ституционаленъ монархъ, и той брѣ сла-
ва за себе да исполнява точно, това що
ся касе до него, вѣднїята на консти-
туціята. Цивилната листа, имено, ся о-
предѣлява всяка година отъ казаритѣ, и
той си брѣ за длъжность да я не над-
минува. Възможно ли ше бѣде това, ако
на разносикитѣ за пътуваніето по Далма-
ція, дохода да ся притурятъ разносики
за пътуваніе въ Буковина и въ Галиція.
Това може да бѣде лопе съмнително.

Такива сѣ причинитѣ, които правятъ
вѣроятно отлаганіето на това пътуваніе.
Тѣ сѣ прости, естественны и лесновра-
зумителны. Това не е было достатѣчно
за любителитѣ на политика, които пра-
ви силно впечатлѣніе. За едни, жѣла-
ніето да ся не подигнатъ съмнѣнїята на
Россія, за други, страхѣтъ да ся не въз-
буждатъ надеждитѣ на клерикалната и
федералистска партія — такива сѣ по-
будителнитѣ причини, които отъ извѣ-
стны страны, искаха да поставатъ на
видъ. Това ше рече да трѣси нѣкой
твърдѣ на далечъ онова, което имѣа дру-
ги побудителны причины освѣнъ тѣзи
които ви казахъ.

—

На 11 маія първитѣ маджарскій ми-
нистръ г. баронъ Бела де Венкенхаймъ
прочелъ отъ името на Императорѣтъ въ
засѣданіето на двѣтъ маджарски камары
одно слово отъ което превождамы слѣ-
дующето:

Почитаемы велможы и представители!
Драги и вѣрны подданицы!

«Като пристѣпихме 4 Септем. 1872
да отворимъ този Рейхстагъ, ний из-
явихъмъ че отъ точка зрѣнія на положе-
ніето на имперіята ний имѣа за се-
намава съ рѣшеніето на много важны
въпросы. При все това, не о было въз-
можно да бѣдѣтъ рѣшени всички, по-
неже неблагоприятитѣ вѣрвѣжъ на вре-
мената исчерпи много прѣпятствїя на
тѣзи планове. Общїитѣ характеръ на
финанциалната криза, нейната напря-
женность порасте още послѣдствіе на
бѣдствїята причинены отъ стихїитѣ и отъ
слабата жьтва, които доходѣа да увели-
чатъ важнотитѣ на работата, които ви
бѣше наложена, и да влѣсѣтъ спѣлки въ
това, което трѣбане да ся осмѣшени
за безопасността на държавата. Въ е-
дно подобно положеніе всякій мысляне
и ся грѣшеше за равновѣсіето на дохо-
дытъ и расхodyтъ на държавата.

Необходимитѣ расположенїя относи-
телно до това ся туриха на първо мѣ-
сто, и въпроситѣ, които имаше да ся
рѣшаватъ по общото развїтіе, не трѣба
да ся отложатъ; при всичко това пакъ
ся направила нѣкои рѣшенїя, които на-
матъ особена важность отъ точка зрѣ-
нїя на цѣлостъта и на умственото и
материално развїтіе на маджарската дър-
жава.

Нѣкои особыя расположенїя на спогод-
бата заключена върху старата историче-
ска основа съ Хърватско и Славонскій
быдохъ видонизмѣны за общо задово-
леніе. Преустройваніето на военнитѣ
границы и включваніето имъ въ крале-
вство бѣхъ една рѣшителна стѣпка на-
предъ. Обученіето на гонѣдѣтъ (ма-
джарски войници) е развѣто до такава
степень, щото може да ся брѣи като
главенъ факторъ за безопасността на
държавата. Чрезъ създаваніето на воен-
ното училище, Лудовицеумъ, ся тури
разсадникѣтъ за способны офицеры.

Учреждаваніето на университетѣтъ-
тъ въ Клаузенбургъ даде на това мѣсто е-
дна средоточна точка, полезна за выс-
шето образованіе. Прїеманіето на зако-
нитѣ за поземелныйтъ данѣкъ е първата
стѣпка къмъ право и справедливо рас-
хвърляніе на тяжеститѣ отъ данокѣтъ.
Съединеніето на двата градове Буда и Пе-
ща въ единъ градъ, въ една столица вече
е свършено дѣло, което скоро ше оздра-
ви на маджарската държава единъ центръ,
който ше удовлетвори всичкитѣ инте-
ресы отъ точка зрѣнїя политическа, ум-
ственна, общественна и търговска.

Италія

Гарибальди. — Народный-тъ герой е
былъ доста въ движеніе тїа дни.

ки. Новечето клонатъ за прїеманіето, за-
що Освободителѣтъ на Италія ималъ
нужда отъ това. Извѣстно е обаче че
Гарибальди великодушно бѣ отбѣлсналъ
еще отъ начало всяка награда.

На 7/19 маія Гарибальди празнува, въ
съобщество съ множество прїатели и
стары другари по оръжіе, средъ множе-
ство вѣсхитенъ отъ радость народъ, спо-
менѣтъ за пораженіето и бѣгството на
Неаполитанцитѣ въ 1849.

Словото, което геройтъ произнеслъ,
всередъ шумны въсклицанїя, има особен-
но любовитны итѣца, напримѣръ: «На
1848 7/19 маія бѣше много по горещо
отъ днесъ, по тогавашната горещина бѣ-
ше куршумъ» — Азъ не вѣрвамъ, че и-
ма страхъ за мирѣтъ, но ако пѣкога чу-
жденѣтъ ся покуси пакъ да стѣпи на
италїанска земля, азъ съмъ увѣренъ че
ний ще уцѣмъ да го отбѣлсаетъ.»

Другъ единъ отъ пиришествующитѣ,
въ словото си, казалъ: «ничто на Га-
рибальди, по преди щастливъ символъ на
битвы и на вѣстанїя, значи днесъ, не
по малко щастливо: сѣгласіе, миръ и
трудъ.

россія

Журналъ дю Сѣнтъ-Петербургъ като ся
поврѣща пакъ върху послѣднѣтъ между-
народны събитїя, казва: «Тонѣтъ на евро-
пейската печать е на утихваніе. Безполез-
но е да кажемъ, че ний забѣлѣваме ю-
ва съ удовольствіе колкото живо толкозъ
и искрено, и ний не ше да ся прѣприча-
ме съ нашитѣ събратя върху фантази-
ческитѣ нѣмскѣ тѣлкованїя, съ които мно-
зина отъ тѣхъ асакатъ да облекѣтъ извѣ-
щеніето, че вчерашнитѣ страхове нѣматъ
си мѣстото. На малко хора е дадено да
исповѣдатъ безъ смѣненіе едно заблуж-
деніе, което имъ угаждаше, и дохождатъ
тѣй да изваждатъ исторїи за утихваніето,
тѣй сѣщо както по преди ся мжчеха да
посочуватъ причины за страхъ.»

Това утихваніе като съвпадна съ пре-
бываніето на Н. И. В. Императора Алек-
сандра въ Берлинъ, всекій политическій
вѣстникъ помисли за своя длъжность да
посвятъ своитѣ читатели въ подробностѣ
на миротворителното посланіе, което Нег.
Величество си былъ далъ въ столица-та
на Германїя; политическитѣ вѣстници ка-
то показватъ съ похвално стрѣвнованіе
великодушнитѣ чувства на августѣйшїитѣ
господары на Россія, достигнаха неуспѣно
да наредатъ предъ очитѣ на читателѣтъ
грьмаднитѣ и неминуемы опасности, ко-
нто были угрожавали на европейскій-тъ
миръ.

Ние отъ наша стѣрна не можемъ освѣнъ
нѣ печатѣта на Западъ отдава такава бле-
стѣща почесть на мирната и спогодителна
политика, която представа и одушевлява
Россія въ всичкитѣ въпросы, които ся по-
явиха на небосклонѣтъ на Еврона. Но то-
ва не ше може да ны запре да не при-
наемъ, че въ това приключеніе, вслѣдствіе
на което тїа почести избухнаха, преуве-
личеніето държи голѣмо мѣсто. Чини ни
ся, че да ся представа положеніето на Ев-
ропа страшно угрожаемо преди петнаде-
сятъ дни, ше рече твърдѣ да ся забравя
наричїята които е всегда спечелена на
мирѣтъ чрезъ дѣлото и непересеканото съ-
ласіе на тритѣ голѣмы Сѣверны силы, и
на което дѣло поддържаніето на мирѣтъ бѣ
ше имено исключителната основа и цѣлъ.

Заплашителитѣ бѣха изгубили изъ видъ
тази гаранція: тѣхнитѣ страхове чудно
преувеличены имѣтъ пумда днесъ да бѣ-
дѣтъ оправданы, и тѣй ний глѣдаме цѣлъ
единъ редъ расказы малко основателны да
нахулятъ въ европейската печать. Ние не
ся прѣпричае съ нея повече върху по-
вѣйтѣ и тежисъ и ще оцѣнимъ доброто и
намѣреніе, което е явно и което съетон да
ся успокои общественното мнѣніе, на кое-
то изобилие внушаваха по преди безо-
койствїята съ едно толкозъ плачевно лег-
комысліе.

Египетъ.

Произведеніе на захарѣта въ Египетъ.

Отъ една дописка на Фаргъ дю Босфоръ
извличамъ слѣдующитѣ свѣдѣнїя по този
предметъ: «Азъ съмъ въ положеніе, каз-
ва дописникѣтъ на Фарьтъ, да дамъ на
читателитѣ ви достаточны свѣдѣнїя върху
фабрикитѣ за захаръ, които е основалъ и
притежава въ Горнитѣ Египетъ самъ Хъ-
дидѣтъ. Тѣзи свѣдѣнїя ни ся доставятъ
отъ единъ прїателъ, койтъ, преди нѣколко
мѣсцы, пътува нарочно по тїа богаты и
плодородны страны.

Фабрицитѣ за захаръ, които ся срѣщатъ
въ долищата на Илїетъ, като ся качва че-
лоуѣкъ на горѣ по рѣката, отъ сѣверъ
къмъ югъ, сѣ на число 19. (Дописникѣтъ
изброява послѣ подробно тѣзи фабрики и
дава особенны свѣдѣнїя за всяка една).

Послѣ прилага: «Преди една година,
желѣзнитѣ пѣтъ на горнитѣ Египетъ
ся спираше на Мелави, малко къмъ югъ
на Рода; отъ послѣ обаче той ся продъл-
жи до Сіютъ и поидѣръ малко ше стигне
до Хартумъ. Сега, прочее, всичкитѣ фаб-
рики за захаръ на Хъдидѣтъ сѣ въ пра-
во съобщеніе съ Минетъ-Ел-Басалъ (А-
лександрїя), голѣмото тържище на захаръ-
та и на памукѣтъ отъ Египетъ. Времято
на жатвата на захарнитѣ трѣстникъ за-
виси естествено отъ времѣто, въ което е
станѣла сѣдбата. Обыкновенно, жатвата
поченва на Декемврий и на Януарій, но по-

да ся сврши на край Маїа.

Установленіето на фабрицитѣ както е по-
не схванато ше може да позволи ед-
но обработване отъ 90,000 земны фѣданъ
(фѣдѣнтѣ е мѣрка равна съ 4,200 чет-
въртитѣ метрѣ).

Фабрицитѣ сѣжъ отъ два вида — просты
и двойны. Казватъ ся просты оїиѣ, които
работятъ съ двѣ воденицы, а двойны сѣжъ о-
нѣзи, които работятъ съ четирѣ воденицы.

Всичкитѣ фабрики не сѣжъ еще устроены
за причинѣтаніе-то на захарнитѣ сокъ.
Само пять фабрики работятъ по настоя-
щему за това причинѣтаніе.

Различнитѣ видове захаръ, които излѣ-
затъ отъ фабрицитѣ на Хъдидѣтъ ся про-
даватъ на цѣна 26 франка кантарѣтъ.

Праведно може да ся очакватъ отъ тѣзи
фабрики доходы много по горни отъ до-
сегашнитѣ, защото, като всяка една отъ
тѣхъ е коствувала около 7 милліона фран-
ка, и безъ да влизатъ въ сѣтка желѣз-
ницитѣ, които имъ служатъ, трѣба единъ
такъвъ значителенъ капиталъ да дава ре-
довны приходы съ лхѣва.

По, като земе челоуѣкъ прѣдъ видъ го-
лѣмнитѣ машинотѣ които трѣбаше да ся на-
дѣвѣтъ за да ся въведе въ Египетъ тази
нова и плодородна промышленность, пра-
ведно може всякій да предположи, ако
сѣжди отъ что днесъ съществувѣа, чи
всичкитѣ мадры и экономическїи мѣрки,
всичкитѣ полезны и добры устрѣвшенст-
вуванїя че ся внесатъ по тази часть на
промышленната дѣятельность въ Египетъ и
чи, въ едно близко время, захарната про-
мышленность ше бѣде изворъ на извън-
редны богатства, които ше ся приложатъ
на толкозъ други — дѣло на сегашнитѣ
Хъдидѣтъ.»

румѣнія.

Послѣднитѣ новины отъ Букурещъ из-
вѣщаватъ чи слѣдъ свирѣваніето на об-
щитѣ избиранїя за съставѣтъ на нова-та
камара издался, на 24 Маї (н.к.), декретъ
за свикваніето на народнитѣ представите-
ли въ понедѣльникъ 19-й Маї. Това съб-
раніе цѣло да е извънредно и, споредъ
както пишѣтъ отъ Букурещъ: на единъ
мѣстень вѣстникъ, главнитѣ въпросы, съ
които цѣло да ся занеме, были търгов-
скитѣ спогодбы съ чуждытъ силы и от-
стѣпката на желѣзнитѣ пѣтъ Плосецъ-
Прѣдаль, съ които новитѣ повѣренїя на
народѣтъ ше ся занимаватъ по особенно.

Всичкитѣ вѣстници говорятъ за смъртъ-
та на първїи-тъ румѣнскій митрополитъ
и за погребенїето му, станѣло съ велико-
душна тържественность и при присѣствїето
на самитѣ князъ придруженъ отъ воен-
ната и цивилната си свита.

Негово Превосищенство покойнитѣ ми-
трополитъ г-нъ Нифонъ е роденъ въ Бу-
курещъ на 14-й Сѣнъ. Сѣвънѣкъ ше въ-
растъ той влѣзалъ въ монашескїитѣ жи-
вотъ, а на 1850 той бы наименованъ ми-
трополитъ Унгро-Влашскій. Той е основа-
тель на една семинарія, поддържана съ
неговы собствены разносики. Той былъ,
казватъ, украсенъ съ много добродѣтели,
между които твърдитѣ характеръ и смѣр-
ненность не блѣстали най малко. Отъ
положеніето си той можѣлъ да състави
едно богатство не малозначително. Освѣнъ
гдѣто приишѣтъ еще той распорѣдилъ нѣ-
що до единъ милліонъ и половина фран-
ка за сроднитѣ си, той оставилъ и слѣдъ
смъртъта си нѣщо, както казватъ, до око-
ло пять милліона франки назначены всѣ-
ки за учебны и челоуѣколюбивы заведе-
нїя. Завѣщаніето му было направено, каз-
ватъ, на три прѣисы, отъ които единѣтъ
е оставенъ въ гражданско-го сѣдилище,
другїитѣ въ русекото консулато, а третї-
итѣ были непероводѣтъ отъ почившїи-тъ
до Императора Александра съ едно пис-
мо, въ което покойнитѣ Нифонъ ся мо-
лилъ на този монархъ да благоволи, въ
случай на нужда, да посредствува за по-
пълненіето на послѣдната му воля.

Тѣзи дни ся собира въ Букуращъ и свя-
титѣ Синодъ, който ше има да избере
новъ митрополитъ. Въ това избираніе за-
матъ, споредъ особеннитѣ уставъ за по-
ложеніето на румѣнската црѣква, и на-
родното събрѣние както и есѣнѣтъ.

Ето какъ една денеша (19/31 Маї) отъ
Букурещъ извѣщава отварїеніето на ка-
марата.

«Днесъ, на пладне, ся отвори извѣр-
дната сесїя на законодателното тѣло. Но-
гова Свѣтлость, владѣтѣлный-тъ князъ,
прочете самъ словото. Прїемѣтъ му бѣше
блѣстателенъ и усурденъ, а словото му бы
прѣкъснато много пѣти отъ вѣсхителны
ржкоплѣсканїя.

Словото показва благотворителнитѣ пло-
дове отъ твърдостѣта и редѣтъ, които пре-
обладаватъ отъ четирѣ години насамъ, и
казва чи възнипѣта политика на княжес-
тото трѣба да ся ослѣна на уваженіето
къмъ другитѣ и къмъ договорѣтъ.»

Отъ Баварія ся извѣсти тѣзи дни чи
бывшата грѣцка царѣца Амалїя, спѣруга
на покойнитѣ Отона, ся поминѣла на въз-
растъ 57 години; родена на 1818, тѣ ся
оженни на 1836 съ Отона, съ който и из-
лѣзе отъ Грѣція на 30 Октомврий 1862.

Грѣцкитѣ вѣстници сега оцѣняватъ какъ-
то Отона така и Амалїя, слѣдъ като, на
1862, ги напоиха съ чени пѣлпы съ гор-
чевены

Послѣднитѣ новины отъ Европа говорятъ
за едно писмо отправено отъ нѣкой си Вис-
сингеръ Нѣмецъ до нѣкой си началникъ
отъ Іезуиското общество. Въ това писмо

Иссингеръ днесъ ся намѣрѣва въ
Нѣмскѣ си обаче прилагатъ чи
ва е прѣтѣлкувано и преувѣлича-
но.

Писмо на единъ русецъ къмъ ед-
нїй богословъ за Старокато-
лическїи.

(Вижѣ брѣй 20-й)

РАЗЛИЧІЯ КАНОНИЧЕСКИ И ОБЫ-
ЧАЙНИ

1. За символѣта на вѣрѣ.

Приложеніето на и отъ сына на
противоканоническо, а Старокатоличес-
ко, докиа даже да ся издаватъ тѣзи
Вѣрую. Трѣба обаче да ся забѣлѣ-
ся сѣноваваха не върху потребнотѣ
това ученіе (този въпросъ ся отъ
нататѣкъ) но върху противоканониче-
скитѣ приложенїя му въ Символѣтъ на
«Вѣръ хабѣи каїна принципѣна
кѣи гегенъ дѣ тилѣнго дез фѣи-
тѣвѣрѣдаваніе на нѣмски Диалекти
по начало ний нѣмамы никаква
цѣль исхвърляніето на и отъ сына
ся каза по горѣ, Англичанѣтъ не
нуждно да одобратъ това предло-
женїе.

Истина е чи това одобреніе
само до типическїитѣ въпросъ, въ
пази ученіето; при всичко това и
познѣваніето на противоканониче-
скитѣ приложенїя филокое е уже тѣвѣ-
стѣшка за примѣненїето и съдѣ-
нїе црѣквитѣ.

2. Крѣщеніето. Старокатоличѣтъ
чи образѣтъ на това таинство въ
црѣква е по старѣ нежели образѣтъ
свѣнїето, а въ сѣщното время и по-
пачъ ся значеніето на грѣцката дѣ-
та (погмуржати). Тѣ предполагатъ че
рядно различіе не може да сѣвѣа
прѣдъ причина на раздѣленіе между
црѣкви и предметъ на прѣнїе.

3. Миропомазаніето. Старокатоличѣтъ
вики чи това таинство можеше да
не само отъ епископъ но и отъ ед-
но (споредъ обичайтѣ на вѣсточнѣтъ
Тѣ приложиха чи, колкото вѣсточнѣтъ
чай да ся миропомазаватъ дѣлата въ
часть при крѣщенїето, и да е по
западнитѣ, важны обаче причины
пѣтъ послѣдїитѣ, и чи нѣкое пѣзѣ-
него мжчно бы ся осмѣшвило и
случай.

4. Причащеніето. Въпросѣтъ за
на причащенїето ся раздѣля въ
ложене на четирѣ главы:

а) Западнитѣ обичай да ся унѣ
безъкасае хлѣбъ. Старокатоличѣтъ
чи западната црѣква не счита то-
ва за необходимо.

б) Призованіето на святѣаго дѣла
католичѣтъ извѣиха чи сѣнѣтъ та-
мнѣнїето, споредъ което, за да бѣ-
шено дѣйствието на прѣсвѣщенїе
прѣсчното таїнство (свѣхарствїя), из-
молебствїе призователно; тази мо-
чѣмъ, съществѣва такожде и въ
литургія. Старокатоличѣтъ при-
дѣлѣтъ различїе между двѣтъ
ществуваніе уже и когато тѣ бѣха
е.) Причащеніето подъ двѣта
католичѣтъ ся показватъ, по об-
благорасположены да прїематъ прѣ-
и подъ двѣта вида, а считатъ това
на времѣта.

г) Причащеніето на дѣцѣта. Сѣ-
лицѣтъ извѣиха чи тѣ върху този
иматъ да повторѣтъ онова, което бѣ-
за миропомазаніето на дѣцѣта, сѣ
западнитѣ обичай ся вѣскача до
отдалеченна епоха, чи не ше може,
да служи за причина на раздѣленїе
црѣквитѣ и чи може да ся тѣри.

д) Таїнството на покаяніето. Сѣ-
толичѣтъ считатъ този въпросъ за
отъ всичко, что казваха за състояніето
шата слѣдъ смъртъта, за грѣхонѣтъ пѣ-
тѣ дѣла (уатрамонѣанскитѣ) на
лѣнїята — индогенїи, ся оставили на
е.) За безбрачїето на свѣннїици
рокатоличѣтъ показѣха голѣма
вѣсть въ разясненїето на тази гла-
мѣстнотитѣ отъ установленіето на
чїето сѣ явны и признаты; сѣдѣнѣтъ
надѣнїитѣ до пѣвѣдѣ колѣбанїя на
толичѣтъ не могатъ да ся иствѣкуватъ
отъ страхѣтъ да не бы врагѣнѣтъ
задовѣтъ съ този въпросъ съ дѣла
потребѣтъ за оръжіе противъ тѣхъ
тѣтъ да прѣтѣлкуватъ всѣхното старо-
ческо движѣніе, като кажатъ чи прѣ-
телитѣ му сѣ прихвърлили тоа движѣ-
ня ся особѣдѣтъ отъ обѣзѣнїята на
чїето. Извѣстїе е, отъ друга страна,
монѣанци-тъ употребиха такива
Старокатоличѣтъ желѣтъ щотѣ
за безбрачїето да сѣрѣпни отъ Синодъ
позагѣмы обаче чи найсетѣтъ тѣ
нѣтъ и ше ся издаватъ на публичнотѣ
7. Елеосвѣщенїе. Старокатоличѣтъ
чи тѣ прїематъ идѣнта чи таїнството
свѣщенїето може да ся извърши не
онїя, които сѣ въ опасность за
за болнитѣ. Тѣ предполагатъ чи
на свято Мѣро отъ епископѣтъ (въ
западнитѣ обичай) не може да е
на раздѣленїе между црѣквитѣ.

Всичкитѣ горѣзабѣлѣженны различїя
раздѣдахъ въ шестото засѣданїе на
нїето въ Бона и ся разискаха между
славнитѣ и Старокатоличѣтъ; но осѣнѣ
въ предидущитѣ засѣданїя (между
толичѣтъ и Англичанѣтъ) ся рѣшиха
вославнитѣтъ смыслъ много въпросъ,
които вѣсточната и западната црѣкви
бѣха въ разногласіе. Между другото
чи чи литургіята трѣба да ся извърши
языкъ понѣтенъ на слушателитѣ, чи чи

ние да е стой по горѣ отъ първобитното. (Тѣ имаха предъ видъ преводѣтъ на Вулгата).

Найпосѣ, като нечислява чловѣкъ въпросъ, които ся разискаха и рѣшиха въ православиѣ смисълъ, не може да премѣли съжденіята на докторъ Дилингера върху *Филіокве*, а найпаче важното му слово за раздѣленіето на църквитѣ. Никого до сега ученъ католикъ, имущъ такавъ авторитетъ, съ какъвто ся ползува д-ръ Дилингеръ, е говорилъ съ по голѣма откровеностъ и съ повече безпристрастіе върху този въпросъ, въпросъ всякога интересенъ, но и всакога изпачававшъ умислено отъ уламонтианцитѣ съ цѣлъ да подкажатъ предрасъжъци противъ православието въпросованіе и противъ Востокъ. Само тази причина е важно събитіе и заслужа да привлече строгото внимание на всички оны, които ся интересуватъ въ научнитѣ и въ религіознитѣ въпроси.

Такива сѣ, господине, придобититѣ послѣдствія въ съборніето на Бона. Всѣкъ може, безъ съмнѣніе, да ги оцѣни разнообразно и да имъ отдаде по малко или по голѣмо значение. При всичко това, трѣба да е чловѣкъ твърдъ злопрокобенъ за да оспори важността имъ, важностъ толкозъ по голѣма колкото, независимостъ отъ вътрешната имъ стойностъ, тѣзи послѣдствія ся представляватъ като логическо заключеніе, необходимо развитіе на всичко извършено отъ лѣто 1871 по идеята на Старокатолицизмътъ. За да сѣди чловѣкъ за пѣкое събитіе, трѣба не само да изучи това какъто си е то въ една дадена минута, и единостранично, но еше и въ шношеніята му съ всички други събитія, които сѣ го предшествовали и сѣ го предизвикали; само тогава, мисли, едно събитіе може да ся сѣди по точната му стойностъ, и тогава само може чловѣкъ да каже ако то има бѣдѣще, ако е произведе голѣми плодове, или напачти, ако ще остане събитіе осамотено и случайно. Смятано подъ тази двойна точка зрѣнія, съборніето въ Бона е събитіе отъ неоспорима важностъ. Първо, уже отъ вѣкове, отъ епохата на раздѣленіето на църквитѣ, католици и Православни ся събраха да разискватъ за средствата за съединеніето на църквитѣ безъ да ся намѣси въ размисленіята имъ никаква задна мисль. Многожди, въ разни времена, ся размыслили да ся изравни пропастьта, която раздѣля Западъ отъ Востокъ, но всякога, и отъ двѣтъ страни, религіята служи просто като средство за достиженіе на политически и вещественни цѣли. Римскійтъ дворъ некаже порабошненіето на вѣсточнитѣ жители, за това всякога е предлагалъ като необходимо условіе приемианіето на прообладающата власть на Папата, тази власть, която е била първото становище за непогрѣшимостта. Византийскитѣ императори, отъ друга страна, залагали да добиятъ материална помощъ противъ опасността, които угрожаваха престолътъ имъ. . . . Днесъ обаче не става никакъ подобното и ни една египетическа идея не е дошла да спре нѣкакъ разисканіята; единствената цѣль, единствената надежда, които имаха всичкитѣ членове на съборніето, Православни, Католици и Англичани или протестанти, е да ся послужатъ истината по средствата и по убѣжденіята на всякій единъ. Онова, което усилива надеждата чи придобити въ Бона резултати не сѣ привременни, е чи тѣ сѣ логическото послѣдствие на всички предидущи. Старокатолицизмътъ неможѣха освѣтъ да достигнатъ, по необходимостъ, до тѣзи резултати, и трѣба да ся надѣемъ чи, съ Божіята помощъ, тѣ ще сѣдватъ да вѣрватъ и да напредоватъ въ този пътъ и чи ний ще имамъ счастіето да видимъ осъществленіето на молитвенаніята на всички Христіане, които сѣ дѣйствително искрени и достойни за това званіе, свободното, сирѣчь, съединение на православнитѣ църкви на Востокъ и на Западнитѣ църкви, съединение, което не ще да е ни полаганіе на една отъ друга, ни предъ всички, порабошненіе на една подъ друга. Но Старокатолицизмътъ днесъ ся срематъ искрено къмъ осъществленіето на тази цѣль, и сериозно работятъ за достиженіето ѣ; това като гледатъ всички православни христіане, на които църква особена и да принадлежатъ, имать ли длѣжностъ да имъ пдѣтъ на поерѣчаніе и да ги направятъ съучастници на истинната, която православниитѣ вѣсточитѣ сѣ насѣдватъ отъ съединеніата другитѣ пакъ църква, и която тя съхрани цѣли вѣкове? Да, това е наша длѣжностъ и, съ божіята помощъ, ний ще можемъ да и изпълнимъ.

ВЪТРЕШНИ НОВИНЫ.

БОГАТСТВОТО НА ОТОМАНСКАТА ДЪРЖАВА.

Подъ това заглавіе турскійтъ вѣстникъ Басечетъ обнародва слѣдующата статія: «Бѣдѣщето на Турція е обширно, първо, защото сѣществованіето му е пуждно за европейското равновѣсіе, а второ, защото безмѣрны сѣ богатствата, които лежатъ въ нѣдрата на землитѣ на тази държава. «Гдѣ оставатъ мислитѣ на англичекитѣ, на францусекитѣ, на русекитѣ и на немскитѣ политики, кои?», миущи на уста «Вѣсточныйтъ Въпросъ», такаха расподѣленіето на нашата държавъ? «Что стана вслѣдъ онова, което ся писа отъ 1838 до 1857 за този въпросъ? «Отъ горнитѣ държави едната, като хвърляше ненаситенъ погледъ върху Цариградъ, другага, като желеше да завоюае Египетъ, а друга, като гледаше съ завистливо око на Бѣлото море, по видимо-му ся показваше чи покровителствува немцѣ на нашата държавъ, а вътрешно дру-

чи на Евростетинитѣ и интереси, въясни въсточныйтъ въпросъ, и му даде точното опредѣленіе. Днесъ же общото мнѣніе припознава двѣ нѣща; първо чи отоманска-та държавъ е отъ необходимы-тѣ нѣща за европейското равновѣсіе и второ чи народитѣ, които живѣятъ въ отоманската държавъ, не сѣ способни да ся самоуправляватъ или да съставятъ една федерация. Тази идея, усилена еше повече чрезъ здравата си вътрешна политика, която висока порта пригнѣрна отъ двадесѣтъ години насамъ, прособрна неприятели и на пріатели и на помощници, а нашата държавъ ся въскатва съ бързина съ слѣбата на напредѣкътъ.

«Изворитѣ на държавата ни сѣ толкозъ безмѣрны, щото, добръ изработваны, тѣ могатъ да ги направятъ завидна за всички; а ако това не стана до днесъ, причината е лошото управление на тѣзи извори, оставени на расположеніето на Европа.

«Безкрайни-тѣ въ пространство земли на нашата държавъ въ Европа, въ Азія и въ Африка, земли поливани отъ Черно море, отъ Адриатическото море, отъ Червоното море и отъ Персийскійтъ заливъ сѣ четири пакти по голѣми отъ Франція, а нашата столица е, тѣй да речемъ, центрътъ, въ който ся ерѣчатъ Востокъ и западъ. Пространната наша имперія обтѣма множество градове, отъ които всякій единъ е търговско становище. Румели, която объема повече отъ 14 милиона жители, е толкозъ плодородна, щото, и не обработвана, тя приносѣ тридесѣтъ на едно; колкото ся относѣ до Азія, излизано е да кажемъ тука колко е плодородна тази земля, стига само да забѣлѣжимъ чи находящитѣ ся между Дежелле и Ефратъ земли, които сѣ извѣстни подъ името Месопотамія (Ел-Джезире) приносѣтъ 120 върхъ 1.

Насибната въ Иракъ и въ околноститѣ на Сирія сѣ толкозъ полезни на добитѣкътъ, щото животнитѣ по тѣ мѣста сѣ много по горни отъ другитѣ. Относително до руднитѣ, азиатската Турція ври отъ такива, както, желѣзо, крушумъ, бакжръ и други; мѣстото Тарсъ съкрыва златни и сребрны рудници. Но въ нашата държавъ сѣществуватъ металлы по горни и отъ златото; тѣ сѣ тарши-тѣ, които, за зла честь, до сега или само на Европейцитѣ ползуваха, или стоятъ заровени. При това много страны отъ азиатската Турція обематъ металлы на вѣзница, на кокюртъ, на газове и на черна дѣлка.

«Ако азиатската Турція, а особенно Багдадъ и Діарбекръ ся снабдятъ съ каналъ, а жителитѣ имъ ся освободятъ отъ варварскитѣ нашествія, ний смѣ увѣрени чи тѣзи мѣста ще станатъ пакъ градина на свѣтъ-тъ, както бѣха въ времѣта на царьстѣ на Вавилонъ и на Ниневъ.

«Истина сѣ чи промышленностьта не цѣти, но, въ всякій случай, ако и липсва отъ средства, съ които располага Европа, а именно, чия дава често произведенія не по доли отъ произведенія на европейската промышленность.

«Островитѣ на Вейското море, Гиритъ, Кипръ, Хіо, Самосъ сѣ градини, отъ които Европа зима овоцѣта си, а само Смирна изнаея, споредъ статистиката, произведѣнія 80,000 лиры всяка година. Дори и Арабистанъ, това пусто, диво и испадѣло мѣсто, крѣе въ себе си множество овоцѣи, богатство и търговия.

«Търговитѣ въ наши-тѣ пристанища благотенствуватъ и усиѣва отъ день на день повече. На 1860 ний имамъ 138,916 корабли съ обемъ 8,530,504 тона; тѣзи корабли на 1865 достигнаха числото 185,416 съ обемъ 12,677,391 тона.

«Отъ горнитѣ излиза чи ний имамъ пзобилни извори, достойни да оздравятъ повече отъ колкото трѣба нашата държавъ. Остава сега полезното и благодарумното имъ обработване, а това ний чакамъ отъ благодаруміето и отъ способностъ-та на днешнитѣ великъ везиръ.

«Колкото ся касѣе до финанцитѣ ни, можемъ да кажемъ чи Високата порта ги уреди чрезъ благодарумни мѣрки и чрезъ приемианіето на бюджетътъ, така щото да привлече прилично почитъ-тъ на банкитѣ и на съдружитѣ на Западъ относително до изворитѣ на държавата. Съ благодарение же ся научавамъ чи, чрезъ ревностъ-та на Н. Провѣхъ, нѣпѣшнитѣ министрѣ на финанцитѣ, на которого дѣлността, правотата, и способностъ-та сѣ всеизвѣстни, комисіята на бюджетъ-тъ ся занимава отъ една страна, да освободи държавнитѣ ковчегъ отъ излишни разности, а, отъ друга, да умножи изворитѣ му.

«Нека не забравимъ тука да кажемъ чи преустроеніето на императорска-та отоманска банка и преръчаніето ѣ на банка на държавата усилива почитѣтъ и чрезъ стараніята за по бързо и по редовно снабжаніе на приходитѣ и за своевременното плащане на дълговетѣ; тази банка като умножава сношеніята си съ европейскитѣ капиталности, и полагаща, тѣй да речемъ, подъ покровителството имъ, придобива характеръ на единъ видъ банка на Западъ въ Востокъ.

«Нашата държавъ, посередъ многочисленни затрудненія, сполучи, чрезъ честностьта и правотата си, да изпълнява редовно задлѣженіята си къмъ пуждѣтъ, а като плати съ лихвата двѣтъ третини отъ заемитѣ, сключени преди 16 години, тя запази непороченъ почитѣтъ си.

«Всичко това свидѣлствува ясно за пзобилнитѣ извори на нашата държавъ и за рчателствата, които дава тя за бѣдѣщето; а Западна Европа, която, както ся

на опасностъ, които бѣдога да въспре умножаваніето на наше богатство и на вътрѣшното спокоистіе на държавата.

«Итакъ, като знаеиъ характеръ на новитѣ лѣтъ великъ везиръ, гледамы къмъ бѣдѣщето на Турція имамъ съ доблестъ и съ надежды.»

НАСЛѢДСТВЕНОТО ПРАВО НА ИНОСТРАНЦИТѢ ВЪ ТУРСКО.

Въ периодическото *мѣсячно списаніе за Востокъ*, което ся издава въ Кіонъ, е обнародвана послѣднѣ една законъ дѣлѣна статія върху наследственото право на иностранцитѣ въ Турція. Тази статія е както слѣдъа:

«Исключаніето на невѣрнитѣ и на иностранцитѣ отъ правото да наследуватъ отъ мусульмане и отъ туземци съставлява едно отъ основнитѣ начала на мусульманското право. Това начало е прогласено съ нѣй катогорически начинъ, особенно въ Суннититѣ, секта, на която принадлежи, както е извѣстно, Османскій народъ. Свършено е естествено, въпрочемъ, да ся държатъ здраво о началата на този законъ и да ги развиватъ въ държавъ основана на една религія, на която основателъ е ималъ особенно предъ видъ порабошненіето и обращеніето на невѣрникитѣ. Не трѣба сѣдователно да ся чудимъ, ако поддържатъ още и днесъ въ Турція запрети-телны располженія, които сѣществуватъ другъ пакъ въ други страны, но които нагубиха днесъ всяко теоритическо и практическо значеніе.

Относително до недвижимитѣ имѣнія, догдѣто иностранцитѣ въ Турція не можеха да ги владѣятъ, тѣхната неспособность да ги приобѣтватъ сѣчи и по наследство бѣше едно естествено послѣдствіе на тази неспособность да ги владѣятъ. Извѣстно е, че слѣдъ дълги усилія на европейскитѣ дипломати, законътъ отъ 7 Септеръ 1284 даде нѣй сѣтъ на иностранцитѣ правото да приобѣтватъ и и да владѣятъ недвижимы имѣнія. При всичко че този законъ сѣществуватъ отъ едно время, въ което, подъ мадрото водительство на Алиевитѣ и на Фуадогитѣ, ся усиливаха да привлекатъ къмъ себе елементи на европейската цивилизация, неговитѣ располженія не могатъ да не бѣдатъ турени при недоверіето и при привилегиостъ. Неговото турніе въ дѣйствиѣ бѣде сѣщо предметъ на постыжи отъ иностранната дипломатія: по това е единъ предметъ, който ще ся разгѣда въ особна статія. Ний днесъ же глѣдамы да освѣтимъ въпросътъ да знаемъ до кои степени позволеніето отъ 7 Септеръ е дамо на иностранцитѣ правото за наследство на недвижимы прѣтѣжнія, по какъвъ начинъ тѣ располженія ся тѣкуватъ отъ компетентнитѣ оттомански власти, и по какъвъ начинъ ся извършватъ въ Турція работи на едно наследство, въ което трѣба да змѣятъ дѣлъ иностранны подданици.

1-о Иностранни подданици могатъ ли да наследуватъ отъ оттоманскі подданици?

Ний нахождамы по този предметъ располженія въ членовѣтъ 108 и 111 на *Уставотъ за недвижимата собственность* издаденъ на 21 апрѣль 1858, и които заповѣдатъ, че недвижимото имѣніе на мусульманитѣ не може да имне по наследство на немусульмане; че иностранцитѣ подданици не могатъ да наследуватъ отъ оттомански подданици и че недвижимитѣ имѣнія на едно лице, което е оставило оттоманското подданничество не могатъ да импѣтъ на неговитѣ наследници были тѣ оттомански подданици, были иностранци, но тѣ ся конфискуватъ за полза на държавата. Иата ся, тѣи располженія и днесъ въ сила си сѣ, и ако сѣ были изподѣзаны, и до кои степени чрезъ законътъ върху собственностьта отъ 1284 и чрезъ законътъ върху оттоманското подданничество отъ 1285? *Уставотъ за поземелната собственность* е още и днесъ въ сила и отъ точка зрѣнія на отоманскійтъ държавъ свѣтътъ, на който законодателното отдѣленіе е компетентно за да рѣшава подобни въпроси, тѣ остарѣли располженія сѣ и днесъ още дѣйствующи. Азъ неможъ да сподѣлямъ това мнѣніе, и азъ виждамъ тука единъ отъ многобройнитѣ случаи, въ които оттоманското законодательство си противорѣчи само себе. Освѣтъ това, на мои очи е твърдъ потребно, въ интересъ на иностранцитѣ, тѣзи противорѣчѣ да исчезнатъ вслѣдѣтъ на подлинны тѣкованія или на приложенія достоянно потвърдени. Истина, на какъво бы служили права отстъпены на иностранцитѣ отъ Портата вслѣдствіе на международны договоры, ако Коранътъ прешителствува като непреодолима прегрѣда на ползуваніето съ тѣи права. Законътъ отъ 1284 допуца иностранцитѣ да ся ползуватъ съ правото на собственность и да приобѣтватъ недвижимы имѣнія така, както и оттоманскитѣ подданици, безъ никакъвъ видъ ограниченіе. Чини ли ся, че отъ буквата на този законъ гореспоменутитѣ располженія на *Уставотъ за поземелната собственность* сѣ вече ушщожены; но, тѣй както го казахъ, тона ушщоженіе трѣбало бы да бѣде прогласено категорически чрезъ една бѣжка или особно приложение.

Относително до случантѣ, въ които ся касѣе до приѣженіето на подданичествъ, законътъ отъ 1284 обявлява, че тѣи располженія не ся касѣятъ до оттоманскитѣ подданици по рожденіе, които сѣ проѣздили подданичествомъ, които подданици ще ся управятъ по единъ особенъ законъ. Това изключеніе имаме за цѣлъ оттоманскитѣ подданици по рожденіе, които по послѣ сѣ турли подъ иностранно покровительство, да ся повернѣтъ на първото си подданичество. Особенитѣ законъ извѣстенъ на 7 Септеръ 1284 още не ся е появилъ; но законътъ за оттоманското подданничество обнародванъ на 1869 съдрѣжа нѣкои располженія, които ушщожаютъ, поне отчасти и подразумѣва-

томанскитѣ подданици, които е добилъ иностранно подданичество, съ дозволеніе на императорското правительство, ся счита и ся смятра като иностраненъ подданикъ. Отъ това излиза, че даже предъ очитѣ на турскитѣ власти, той ще ся смятра като ползующъ ся съ всичкитѣ права уздравени на иностранцитѣ чрезъ международны съглашенія. Въ числото на тѣи права, отъ 1867, и правото за владѣніе и приобѣтвеніе на недвижимы имѣнія. Послѣднитѣ параграфъ на 1 членъ въ законѣтъ отъ 1284 не може сѣщо да ся приложи на оттомански подданици, които промѣняватъ подданичествомъ съ дозволеніе на Портата, защото нѣкоя престѣпленія за примѣнѣтъ на дозволеніето не бы могла да ся отдаде на едно такава формално дозволеніе. Въ този случай конискуваніето на имѣніята не бы ми ся видѣло оправдано, но защото съмнѣнія ся подигатъ още върху тѣи въпросъ въ официалнитѣ оттомански крѣгове, желателно бы было да бѣде окончателно свѣршено чрезъ едно формално рѣшеніе.

Болкото за правото на иностранцитѣ да наследватъ недвижимы имѣнія, които бы были оставени отъ други иностранны подданици, ний имамъ върху този предметъ членъ 4 въ законѣтъ отъ 7 Септеръ 1284, който законъ гласи, че наследството на недвижимы имѣнія, сѣ които единъ иностранецъ не ще е располжилъ или сѣ които законътъ не му позволява да расползатъ чрезъ завѣщаніе, ще бѣде нареждано споредъ оттоманскитѣ законъ. Извѣстно е, че до послѣднитѣ години само шеходитѣ отъ 1-на степень имамъ право за наследваніе почти на всичкитѣ категоріи недвижимы имѣнія, и че корито не бы имало подобны шеходити, правительство или *сакуфѣтъ*, или управленіе на *сакуфѣтъ*, имаме правото да проѣзиси, че тѣи недвижимы имѣнія сѣ безъ наследници. Законитѣ отъ 17 Мухаррѣ 1284 и отъ 7 Джемази-и-ахиръ 1287 сѣ ушщожили тѣи драконически располженія за повечето категоріи собственности, и сѣ разширили правото за наследство на седмъ степени още, именно, на влудцитѣ, на бащата и на майка-та, на единокрѣвны братѣ и на братоцеди, на едноутробни братѣ и сестры, на преживѣлитѣ сирѣчъ или на преживѣлата сирѣчъ. Отъ това е произѣзшло, че случантѣ, въ които иностраннитѣ подданици имать да докажатъ правото си на наследството, сѣ станали по честни; отъ друга страна, случантѣ на оставаніето безъ наследници сѣ по малко честни, и правото на собственности е много по разширено. Едно широко поле е сѣщо отворено на консулствата, защото личното качество на всички иностранци въобще и на австро-унгарци въ особенностъ трѣба да бѣде опредѣлено, по едно особно споразумѣніе съ Портата споредъ тѣхнитѣ националы законы. Въ практическото сѣдопроизводство има нѣкоя колебанія въ подробностѣ: по при все това вѣрно е че безъ предварителното доставяніе на свидѣтельства потвърждаючи возрастаѣтъ и личната правова способность на наследникитѣ, наследството не може да ся предаде на наследникитѣ, и освѣтъ това изпълняватъ безъ противленіе всичкитѣ располженія на консулството относительно до опекуновото (васѣтъ) надъ малолѣтнитѣ. Ако на наследството лѣжатъ дългове, недвижимы имѣнія ся продаватъ отъ мѣстната власть, и количеството отъ продажбата ся предава на консулството. По този начинъ недвижимото наследство като ся превѣрне въ имущество движимо, остава свършено вътъ отъ компетентността на оттоманскитѣ власти, защото споредъ капитулитѣ, распредѣленіето на движимитѣ имущества, даже въ случай когато бы имало оттомански подданици между наследникитѣ или заимодавцитѣ, принадлежи исключительно на иностраннитѣ консулства.

УЧИЛИЩАТА И ПРАВИТЕЛСТВОТО.

Понеже ни ся доставили нѣкои си свѣдѣнія относени до училищата по свѣтъ, ний напирѣмы за благодарно да обнародуемъ цѣлъ слѣдующитѣ документъ.

Среди 5 Марта 1875 «Дунавъ» Ний обнародуаме по доду едно окръжно писмо на П. В. Великы Везиръ, което приетини до главното вѣдетско управленіе:

«Министерството на общенародното просвѣщеніе, желающе да узнае располженія на закона върху тѣи което е отъ вѣдомството на негово дѣйствиѣ, предлож обобщеніето и точното расположеніе на члена, което иска щото всяко частно училище, което прѣдстои да ся основе, било отъ различнитѣ общини, било отъ чюадѣнци, да не може да ся отвори освѣтъ по силѣтъ на едно званично позволеніе. Министерството настоява подобно върху съблюденіето на мѣрцитѣ, които предлѣжи да ся земѣтъ щото управленіята на постановенитѣ вече училища, и които не сѣ устроени съобразно съ прѣдписаніята на закона, да изпълнятъ тѣзи формалности. Освѣтъ това, то доказа нуждата щото мѣстнитѣ начальства да бѣдатъ винаги въ теченіето на програмитѣ на уроцитѣ, които ся прѣдполагатъ въ тѣзи учебни заведенія.

Понеже тѣзи располженія сѣ отъ висока важностъ, и достойни да привлѣктъ вниманіето на държавнитѣ чиновници, ний мыслимъ че сѣ нами длѣжностъ да влѣземъ въ нѣкои размотренія въ това отношеніе.

Всѣобщо е прилозно, че нѣкой народъ не може да напѣрдува безъ просвѣщеніето: цѣрското правительство, утѣрено за тѣзи истина, не само никога не ся е въспротивило на умноженіето на училищата, но още въ-кога е подавало практическата си п силѣи помощь, чрезъ особитѣ и извѣрѣдны отстъпкы, на всички ошѣзи, които сѣ искали да распространяватъ науката. И то мисли да постоянствува за напѣръ въ тѣзи линия на поведеніе.

освѣщеніето на една страна, толкозъ повече еше дѣйствието на тѣзи начинъ съпрѣдѣтени, когато ся распространяватъ отъ училищата, остана и сѣ еше дозволително, и въ, и които прѣдѣлатъ начала притини на законитѣ права и на интересѣ на държавитѣ и на вѣрноститѣ, които подданицитѣ дѣлатъ на правителството си. Дѣйствиетелно неоспоримо е, че естественото просвѣщеніе и първитѣ началъ, които ся влѣзпаватъ на дѣлата, имать право вѣрнѣе отъ мѣстнитѣ имъ и върху дѣлата имъ когато станѣтъ въже.

Опытъ и вѣрвѣденното наблюденіе подтѣрдиватъ точността на тѣи нѣди. Истина чловѣкъ като издѣръгъ приѣматъ въ раздоритѣ, на разногласіята и на безчестивата, които ся поимаватъ по вѣрности, въждо подданицитѣ на държавитѣ, докогда да ся убѣди, че пропеходитѣ отъ дѣлото на хора, които сѣ черпали вселитеніето си въ училищата и силлогитѣ поставени отъ лица неприятели и злокозвенити. Дѣйствието е прочее на мѣстнитѣ власти да сѣдѣтъ щото формалността на законното позволеніе да бѣде строго задлѣжителна за всѣко училище, което иска да ся основе и сѣтъ да управяватъ единъ сериозенъ пазоръ, щото управленіето и ученіето на тѣзи заведенія да не ся вѣра въ единъ пакъ противенъ на наиченіето имъ, сир. да не ползватъ отъ прѣдѣлитѣ на цѣлѣтъ си, които е распротраненіето на публичното и законно просвѣщеніе. Въ случай въ които тѣ бы ся отстранили отъ тѣи правило, властитѣ трѣба да употребѣтъ спрѣмо тѣхъ понудителны мѣрцы, които ся държатъ отъ закона.

Въ Министерството на общенародното просвѣщеніе за да бѣде въ състояние да изпълнява длѣжността на контрола и надзора, кога му ся пада, нужно е, прѣдъ нещата да ся уведомява точно за мѣстнѣбѣаніето и ролѣ на тѣзи заведенія, върху цѣлѣтъ въ тѣхното основаніе, и върху начина на приѣдѣнтіето. Вѣсико това може да ся достави само отъ точното и подробно съдѣжаніе на рапортитѣ, които ще ся отправятъ на министерството.

Трѣба да забѣлѣжимъ на тѣи отторѣ, че хваднокрѣстие, което мѣстнитѣ власти показватъ да глѣдатъ законното позволеніе като едно задлѣжително условіе отъ странѣтъ на основателитѣ на училища, обаче нѣй послѣ образъ на единъ общъ и звинѣны отстъпкы, беззаконностъ, която нарушава условіята на правителството когато иска да приисособи закона, и подига мажнотѣи когато една мѣстна власть поиска да затвори едно отъ тѣзи заведенія.

Царското правительство рѣшено да прѣкрати едно такъвъ състояние на нѣщата, рѣши за напѣръ да стоварѣ отговорността на едно подобно прѣнебрѣженіе върху тѣзи мѣстны власти, които бы станала виновата за това и да я глѣда иравствено като причина на мажнотитѣ, които бы могли да ся подичатъ въ единъ подобенъ случай.

Понеже закона върху общенародното просвѣщеніе прѣдписва сѣно формалноститѣ, които прѣдѣжи да ся изпълняватъ за придобиваніето на законното позволеніе, както и причина по който тѣзи формалности трѣба да ся извършватъ въ влѣнитѣ и пр. когато ся поиска да ся отвори едно частно училище, държавнитѣ власти ся призоваватъ да приисособятъ строго располженіята на този законъ колкото за въ бѣдѣще, и да земѣтъ нуждитѣ мѣрцы щото сѣществующитѣ вече училища, безъ формалността на позволеніето, да ся снабдятъ колкото е възможно по скоро съ тѣзи законъ воли.

Ний молимъ више прѣвѣсходителство да съобщите заповѣди съобразни съ горѣспоменатитѣ наставленія, и да подожите всичкитѣ си грижи за точното имъ и свършено изпълненіе.»

УГОЩЕНІЕТО ВЪ ГЮКЪ-СУ.

Г-нъ Панаретовъ говори чи Славянската исторія на представява твърдъ мало припѣры на славны изабѣлѣжителны мѣжѣ, такъва напр. като Шекспиръ, Наполеонъ и при. Но при всичко това, ний пакъ имамъ хора имената на които сѣ записаны съ златни буквы въ страницитѣ на исторіята ни, хора къмъ които ний питаемъ най дѣлѣтитѣ чувствѣи на признателностъ и уваженіе. Между такъвито малцина славны Славянскы личности безъ съмнѣніе двамата Союзни братѣи занимаватъ най първото мѣсто. Тука той распрямъ вѣрѣтътъ какво сѣ извършили тѣ за Славянското племе, като присаи че тѣ сѣ, които сѣ положили основата на народното бытіе на Славнитѣ като ни сѣ покавали пакъ къмъ истиннаго Бога и православиѣта вѣра и като сѣ изнаѣрили словъ азбукѣ. На това мѣсто той повторѣ думитѣ на бившиитѣ управитѣ д-ръ Хаманъ, които той бѣлъ изрекълъли пакъ на сѣщото мѣсто, че: «Единъ народъ, който има ся. Писаніе и една азбука, има сичке отъ което той ся пуждае за ушщѣненіето си». Въ заключеніе г-нъ Панаретовъ каза че ний сѣ издѣлѣмы, щото, когато Провидѣніето Божіе извади на Славянскитѣ народы да ся снабдятъ съ една по свѣтъа цивилизация, и когато Слав. исторія ще да бѣде написана съ нѣ блжнныи ера-пицы, — тогѣи исторіята ще до зимѣе съ ясны буквы връзь крауголыны камѣкъ на Слав. възражденіе именѣи на двамата Слав. аюстолѣи и прѣсвитѣли св. Кирилъ и Методіи.

Слѣдъ г-нъ Панаретова г-нъ Димитровъ каза вѣрѣтътъ по кои причины стѣжало нужда да ся даде угощеніе, единъ денъ, предъ празникитѣ на св. Кирилъ и Методіи. За тѣи причини ний говорихамъ въ минхлѣитѣ брой.

Полѣри г-нъ Димитрова, говори Докторъ Вошбуръ и каза че той нѣма врѣмѣ да пѣрѣче нѣкое дълго слово. Той сѣмо благодаръ на ученицитѣ, отъ страна на гоститѣ, за дѣ-

и мѣ и ще да залѣгатъ за благосъстояніето и възрожденіето на своитѣ съотечественици.

Подиръ него стана младийтъ г-нъ Лютскановъ отъ Търново, който свършила тази година. Въ едно слово добръ схванато, добръ обмислено, а на много мѣста живоотно въдушевлявано отъ чувство и отъ поетически възношенія младийтъ ораторъ, пренесятъ чрезъ фантазията въ старата Преслава, а вдъхнать и отъ о-кръжащата го тиха природа, като представи, въ доста хубави картини, мрачнійтъ горизонтъ, който е висялъ надъ българскійтъ народъ преди кръщеніето му, съ вѣстортъ поетически похвали въ словцето си небесната свѣтлина възсиява въ времето на Борна върхъ този народъ чрезъ свѣтътието и старанія на Солунскитѣ братя.

Идентъ, които, призванъ да каже нѣщо, разви г-нъ Хр. Стоиловъ съ изложени-а вриатѣ въ статіята *По поводъ на 11 Май*, обнародвана въ минжлийтъ брой.

Г-нъ Вотаъръ каза че той ся радва за дѣто си е удостоилъ да присъствува на единъ народенъ Български празникъ. Сѣдѣ нѣколко смѣнни забѣлжки за разнитѣ діалекты които ся говорять въ Цариградъ и които правять Цариградъ да ся вижда като една Бабелска кула, той насърчи ученицитѣ че за тѣхъ има едно добро бжаше тука въ Туреко и че тѣ трѣба да ся старайтъ да възрадоуять и удухнать народа си. Г-нъ Вотаъръ, тѣтъ на единъ отъ професоритѣ, е итнникъ Американецъ, който за првъ пѣтъ ся намѣрва въ Цариградъ. Следъ него

Г-нъ Гровнеръ каза: Чудно ли ся вижда защо Славинитѣ сѣ избрали двама казугери за свои най голѣми свѣтити, когато има толковъ други храбри царѣ, като Крума, Симеона и прочее, които заслужавать да ся почитатъ. Нѣ тѣхнитѣ дѣла наистина ги препорѣчватъ за най великитѣ доброжелатели и любители на Славянското племе. Сѣдѣ това той гонори за тритѣ племена, които населяватъ Европа и сключи като каза че Латинското племе е изгнано вече ролата си, че Тевтонското играе своята днесъ и че Славянското ще играе пѣкъ своята утрѣ, — а ако нѣкога това вѣме дойде, тогава вѣроятно имената на св. Кирилла и Методія ще да ся прославяватъ като основателитѣ на Славянското възрожденіе.

Г-нъ Хагопъ Арменскійтъ професоръ каза на Турски че сѣкій народъ има по едно нѣщо предназначено отъ Божія Промысль да испълни, и че, макаръ и по нѣкога народитѣ да ся намѣчатъ въ долне положеніе, тѣ пакъ ще да ся въздигнать и извършатъ нѣщо общеползено за челоуѣчество.

Сѣдѣ него стана французскійтъ учителъ г-нъ Реймонъ. » Много пжти сѣмъ ся скѣриль, каза той, чи незнай българскійтъ языкъ: но за това азъ жана днесъ най много. » При вѣнчко това, продължи той, «азъ ся утѣшавамъ днесъ съ това чи отъ българскійтъ языкъ зная само една дума, но дума, която азъ често обичамъ да павтарямъ. Тази дума, каза той, е *независимостъ*. » Французскійтъ учителъ каза чи евангелската независимостъ — независимостъта, сирѣчь на умѣтъ и на свѣтъта, е възродила свѣтътъ. Св. св. Кирилъ и Методій — учители на евангелската истина помежду Славинитѣ, сѣ свѣдѣствували найчесто за да вдъхнать тази независимостъ на духътъ, която е единственната трайна.

Най послѣ стана г-нъ Анастасіадисъ, учителъ на Еллинскійтъ языкъ: «Два центра, каза той между другото, сѣ заблѣжители въ всеобщата исторія: Иерусалимъ и Атина. Въ първийтъ градъ Богъ слѣзе отъ небото, въ вторийтъ челоуѣкътъ ся възвеси, чрезъ развитіето на умѣтъ, до небесата, до Бога. Кирилъ и Методій тегадѣ и отъ единътъ центръ и отъ другийтъ центръ. Съ проповѣдъта на евангеліето тѣ опознаха, тѣ внесеа въ славянскійтъ свѣтъ истиннаго Бога; съ буквитѣ и съ кпипитѣ, които му дадохъ, тѣ го туриа въ положеніе да ся развиє умственно, да ся възвиси постепенно до небеснитѣ селения на науката.»

Ораторътъ приложи послѣ чи той, ако и родомъ Гръкъ, преди время еше ся быль изразилъ благоприятно за движеніето на българскійтъ народъ да ся снабди съ свое правило църковно управление.

Назлнщо е, мислимъ, да прибавимъ чи вѣнчкитѣ слова быха послѣдованы отъ шумни ражкопсканія.

Тѣй ся свърши уощеніето, дадено отъ младитѣ Български ученицы на Робертъ Коллежъ. Приѣзътъ и пспращаніето на гоститѣ бѣха най усърдни и придружени съ най деликатната учтивостъ.

До почитаемата редакция на Вѣкъ.

До като нѣкои Български вѣстници увлечени въ борба за редъ и законность, чудуватъ читателитѣ си чрезъ своята безмислица, — *Денъ*, вѣстникъ ли рыба ни мѣсо, незнає види са какъ да ся произнесе върху обществениитѣ ни работи, и са клати ту на дѣво ту на дѣсно...

Но тѣзи першнштелность, много по рѣдпочтительна отъ всяко буйство, си мада и тя края. И дѣйствително *Денъ* а рѣни да има свое мѣстнѣ, или подорѣ, на *Денъ* му зехъ и му дадохъ нѣмне, като той самъ не можа прѣвъ олкозъ време да си състави свое.

Редакцията на *Вѣкъ* благоволила въ динъ отъ послѣднитѣ броеве на листѣтъ си да обнародва превода на писмо-ро, което ний бѣхмѣ пратили до *Жур-*

нашето писмо до Ж. дез И., но отъ ком-ментаритѣ що му е посветилъ ний виждаме че той са е опиталъ да търси пладне посрѣднощъ. *Денъ* е безименна газетка... а ний са бойме отъ голѣмите тайни. Но, при вѣнчко туй, колкото и да крять навинитѣ тѣзи газетачи буюто, подъ коего си зазулятъ лицето, е прозрачно. *Денъ* употребява въ по-лемиката си термини достойни за онѣзи школа на *педанти-демагоги* която са е формираща въ Цариградъ и хвърля стрелите си жумишкомъ, дѣто сvari и за дѣто плачатъ.

Но да оставимъ псувнитѣ на псувачѣтъ, и да разгледаме работата съ потребното хладнокрвие въ таквизи обстоятелства като си припомнимъ тѣзи думы на Д. Обрадовича: «Кучето лае и врѣхъ мѣсецътъ даже, но той не ще ни да знай!»

Денъ или е глупавъ, сир. не е на онѣзи повърхность да проникне въ смисълъ на изложените въ Ж. дез И. отк-гове, или иска и той ведно съ събратѣтъ си *Напрѣдѣкъ* да принеся на читателитѣ си за душевна храна онѣзи мрасотии съ които в. *Македонія* заразяване едно време читающата публика.

Какво казахмѣ ний, въ кратце, въ писмото си до г. Алѣ. Мужола?

Че Екзархията по причини *познати всакому* не е нито помисляла за основанпето на едно върховно училиште.

Това не е проста истина, това е истинна вопиюща.

По видимоу—бързае да приложимъ, — Екзархията, да би имала за това *доста добра воля*, била би въ положеніе да учреди едно поне основно и горѣдоу добричко училиште; и ний не штехмѣ има нужда да ни припомнимъ нѣкои г-да че българските листове били разгледали този въпросъ, — понеже работата и безъ туй е очевидна. Но молимъ, по коя фаталность всякой опитъ на свѣтътъ за поодобрѣніето на народны уж нѣкои дѣла — ако таквизи опити са ставали — сѣкога са обрѣшта на запъртъкъ??

Какво е върховно училиште патило. о павни газетачи, когато екзархійското управление, не е въ заможность и нема добрата воля да поддръжа едно ништо-й—пикаво начално дѣвическо училиште въ Ортакой, коего куца, мига, и е на угасеніе вече, за срамъ и за смѣхъ! Дѣца ли залѣгатъ *Денъ* и *Напрѣдѣкъ* съ тѣхнитѣ дълги и обширни разглаола-чии?? Знайтѣ ли тѣ че горката Благ. учителка въ Ортакой са е смаяла вече на кой светецъ да ся помоли, като нема срѣдства да си достави и туй отъ което не ся нуждае и най долия една перачка?!

О, молимъ Госпожица учителката да ни прости тѣзи изражения, понеже тѣ произсхождатъ отъ едно болезненно не-годувание и са внушени отъ самата истина!... Хлѣбарѣтъ, Бакалинътъ, и пр. хлопатъ на вратите на благородната учителка и си искатъ парите, въ минутата. въ която задъ прагътъ на ексархійскійтъ свѣтъ ежемѣсечно са погашатъ више отъ 400 лири.

Нека, нека псуватъ!... Прѣдъ видъ на единъ толкозъ болѣзненни сцени ний неволно са стресваме и питаме са дали тѣзи мнми ратници на законностьта и на редътъ по своему умѣтъ да разбератъ поне вѣштественния смиселъ на тѣзи думы?

Таквизъ единъ жални расправи намъ сж отвратителни и ний ги прикъсваме. Ште приложимъ обаче двѣ думы — тозъ пѣтъ въ отговоръ на *Напрѣдѣкъ* — който са убижда че сме съобщили таквизи нѣшта на чуждия печатъ, като каза: «Въобра-жете си какво понятие ште си съставятъ чужденците за насъ,» и пр.

Ехъ, многолюбезни Господинови, вий не са срамувате прѣдъ насъ за ништо, ви броете народа ни за *морша*, и тѣй сте го наричали толкози пжти и въ стихове и въ проза чрезъ листовете си; вий толкозъ са грижете за своего частно достолѣние и за сжкопѣнната честь на Българите колкото една риба са гриже за една ябълка. Тогазъ, защо да ви не изложимъ дѣлата прѣдъ чужденците та дано са засрамите поне отъ тѣхъ? Ако тѣзи ви дѣла сѣ похваляли зашто да ги не изучи сичкий свѣтъ и да ви ржко-плешти? Ако тѣ сѣ лони по кои причини ний да ги мѣлчимъ прѣдъ свѣта? Но какъвъ е този газетарски деспотизмъ да искате да държите тайна всичките народни работи? Съ тайни и потайности каква работа имате вий?? Но не, исповѣдайте че ва гризе свѣтъта, че са бонте, ... Нашата свѣтъ е чиста, и за да си остане тя всегда чиста, шгото имаме на сърдце казваме го. Всяка тайна е гибель!... Истината, колкото и гола да е, трѣбва да са вѣсти съ сичките си голости; истината, колкото и горчива да е, трѣбва да са испие съ сичката горчевина! Това е редъ и законность, а, повтаряме, тайната е гибель! — Кое

ни свѣтъ и да са приказки, съ срамъ и укоръ, на тѣзи страши убѣсилка която на родите наричатъ *неумолимата исторія*!

Нека размислѣтъ добръ, но добръ, но здраво, тѣзи които иматъ да даватъ смѣтка и прѣдъ Бога и прѣдъ свѣта за повѣрената тѣмъ мисия, — и които искатъ да утайтъ гѣзи си смѣтка.

А ний, вържени съ бичѣтъ на истината, одързостени отъ най чистите си и крѣпки убѣждения, нѣма да крѣмъ нито подъ сѣнка, тайно, но ште го изваждаме на бѣлъ день, — ште покажемъ познатите *онѣзи работи* въ всичкото имъ окаянство, ште ги покажемъ и на нашата и на инородната публика за достодолжно оцѣненіе!!!...

Но стига толкозъ....

А колкото за многобройните други сжждения на *Напрѣдѣкъ*, ний са отврѣштаме отъ ролата да имъ са отговоряи. Всяка дума на този листъ по народо-церковните ни работи е злотворенъ ядъ, който пада върху челоуто на Българ. народъ като единъ злокобенъ знакъ. Но *Напрѣдѣкъ* е разаренъ отъ гнилотворни охтика и ште кашле той додѣ си мигне, мигне и огасне, прѣзрѣтъ и забравенъ като прабаба му, поменатата *Македонія*. Ето какво е то когато публичните листове са пишатъ отъ хора безъ свѣтъ, безъ срамъ и безъ самоуважение.

Примете господа и прч.

Прочитамъ въ *Право* отъ 28-ый Августъ 1872, брой 25.

«Що вѣрва Българската Ексархія? вѣрва ли че тя се благоденствува въ единеніето си отъ останалыя правосла-венъ свѣтъ, или вѣрва че тя тогава ще да придобѣе онѣзи тяжесть и онѣзи важность, слѣдователно, и онѣзи възможность за по голѣмъ дѣятельность въ полза на народътъ ни, когато ся обляжи съ тойзи свѣтъ? Какъвъ ще бѣде катихизисъ на Ексархіята ни? Такъвъ ли, какъвто е катихизисъ на всчкѣтъ православиъ църквъ, или нѣщо особито, нѣщо своего рода? Или Ексархіята мисли че като каже тя сама че е членъ отъ православната църква, то е така и за всичкийтъ другъ свѣтъ не българскій? Духовенството ни, което ся напада тѣй жестоко и тѣй безправно отъ нѣколко чина, ще ли ся нарича *Българско* духовенство, или има и свѣтъта че то е тождевременно и ПРАВОСЛАВНО духовество, и че, като такова, то има свѣта дѣлность да ся старае и денъ и нощъ не само да располага съ епархія и да мисли за епархія, но да възобнови духовныйтъ съюзъ на българскѣтъ Ексархія съ всеобщата православниъ църква. Върѣдъ неразбранитѣ болзненность, която поради единъ неразбранъ фанатизмъ въ соразисканіята на общенароднитѣ ни работи е завладѣла повечето духове, тѣй шото да ся спира нѣкакси проявление на частнитѣ мѣстнѣ, нека ни бѣде позволено да отправимъ смиренно тѣя въпроси къмъ които трѣба»

Статіята, отъ която сж извлечени горшитѣ редове, е обнародвана въ единъ свѣтникъ, на когото притежатель и уредникъ бѣше сжнийтъ достопочита-емъ господаръ, който днесъ издава, съ гнилитѣ остатки отъ в. «Македонія», прокопсанныйтъ «Напрѣдѣкъ».

Еще минжлата недѣля телеграфически ся извѣсти отъ Свята-Гора въ Цариградъ чи нугменътъ на св. Пантелеимона, г. Герасимъ, ся поминналъ на възрастъ 103 годни. Избраніето на преемникътъ му нѣма, казватъ, да стане, преди да ся даде край отъ патриаршіята както на общійтъ въпросъ за избраніето на нугменътъ и за управленіето на свято-горскитѣ мнастыри, така и на по частната расправа между двѣтъ страни въ св. Пантелеимонъ — Русси и Гръцы — расправа, която знаятъ читателитѣ ни отъ онова, що писахмъ многожди и пространно за нея. До опредѣленіето на новъ нугменъ, вселенскійтъ Патриархъ назначилъ трима Русси и трима Гръцы отцы за привременното управление на мнастырьтъ.

Минжлийтъ понедѣльникъ пристигнаха отъ Русчукъ въ Цариградъ Н. Выс. Преосвященство свято-Търновскій г. г. Иларионъ и св. Доростоло-Червенскій г. Григорій.

Ново математическо откритіе! Знаешъ чи имашъ нѣкога расправа за нѣкоя дългове; самъ говорилъ често за нѣкоя замодавцы, и признавашъ чи, какъвто пренія и да ся явяващъ, има тѣло дадено нима нѣщо зесто. Намѣсто, въ всякій случай, да ся погрыжишъ да расправишъ подобны работи, знаешъ ли что трѣба да сторишъ? Ей този въпросъ ся рѣшава отъ ново-то математическо откритіе: ты трѣба, намѣсто всяка расправа, да ся рѣшишъ да плащашъ на нѣкоя свѣтъници ежегодно лиры турски 1800 съ единственната цѣль да не расправатъ нищо. Не ли това велико измъдурване е достойно за тебъ, които сж го измудрили? И кой ще дръзве пакъ да ни каже чи *Право-Напрѣдѣкъ* не ны учи да напредуваме съ исполниси крачки? Въ всякій случай, та-

почтеннитѣ си органы, издадохъ пзвед-нажѣ обявление за основаніе на единъ пансионъ. О tempora! о mores! о вре-мена! о нравы!

Какво лошо нѣщо е сърдната! Споредъ *Напрѣдѣкъ* свѣтъницитѣ ся разсѣрдили на лоши-тъ Цариградѣк Българе и за това помислили да не обнародватъ никакъ ексархійски-тъ смѣтки. Лани *Напрѣдѣкъ* ся сърдеше чи въ обнародванитѣ смѣтки имало само едры, а не и ситны пера, и предсказваше испаданіе на българска та ексархія отъ това, както, прилагаше този юнакъ, испадна и Франция отъ таква претълчанія на нѣкои ситны пера. Тази година. . . на ти тебѣ. . . отъ една сърдна свѣтъническа. . . нито едры нито дребны пера! Това не ли е напредѣкъ, а не испадваніе?!

Друга една пакъ денеша извѣстява, че Н. Преос. Гано-Хорскійтъ владыка и дяконътъ му были убиты на пжтътъ къмъ едно село отъ злодѣйци.

За убійството на митрополитъ-тъ *Гануке Хора, Левантъ Хералдъ* обнародва нѣкои свѣдѣнія, които клонять да обвинять до нѣкадъ мѣстныйтъ каймакаминъ, ако не въ друго, а то поне въ достоождително пренебреженіе за преслѣдваніе на убійцитѣ. Въ всякій случай Калиполскійтъ мю-тесарифинъ престаналъ отъ постѣтъ-тъ му този каймакаминъ. Двамата убійцы были вече уловени.

ОБЪЯВЛЕНІЯ.

Условіята, по които ще сж пріемать за напредъ ученицы въ Габровскитѣ Пансіони и училища, сж слѣдующитѣ:

1-во. Пріеманіето на ученицитѣ ще ся начене отъ 1-й Іулія и ще ся свърши до 1-й Септемврія. По кжсно не ще ся пріеме никой.

2-ро. Годишната плата за въ мжжкія пансіонъ е 13 и пол. лири тур. или трина-десять и половина л. т., които ще ся предплащатъ при постѣпваніето въ пансіона.

3-о. Годишната плата за въ дѣвическія пансіонъ е 12 и пол. лири тур., които такожде сж предплащатъ при постѣпваніето въ пансіона.

ЗАЕМЪ СЪ ПРЕМІИ НА ТУРОКІЙТѢ ЖЕЛѢЗНЫ ПАТИЩА

отъ 792.000.000 ФРАНКА
Тогленіе отъ 19/1 Маѣ 1875.

облигаціи	премии	облигаціи	премии	облигаціи	премии
№	фр.	№	фр.	№	фр.
222125	300,000	1333774	1,250	824440	1,000
1578100	25,000	1374937	»	974291	»
1605635	10,000	1374939	»	1081829	»
1898468	»	1407860	»	1187987	»
616827	2,000	1839105	»	1226837	»
709067	»	44408	1,000	1270116	»
1333771	»	78191	»	1299760	»
1386166	»	222123	»	1339888	»
1623144	»	351522	»	1457459	»
1711478	»	611388	»	1457460	»
351525	1,250	636962	»	1505188	»
463051	»	688268	»	1505189	»
616826	»	688269	»	1510909	»
727490	»	717426	»	1605631	»
796796	»	727487	»	1623145	»
963817	»	727489	»	1876445	»
974294	»	815825	»		

300 облигаціи печелятъ по 400 франка.

44406	395210	749290	956631	1226840	1412047	1741271
44407	444321	771181	956632	1270117	1412048	1741272
44409	444322	771182	956633	1270118	1412049	1741273
44410	444323	771183	956634	1270119	1412050	1741274
70476	444324	771184	956635	1270120	1457456	1741275
70477	444325	771185	963816	1299756	1457457	1770160
70478	463052	796797	963818	1299757	1457458	1770161
70479	463053	796798	963819	1299758	1482506	1770162
70480	463054	796799	963820	1299759	1482507	1770163
78192	463055	796800	967816	1307961	1482508	1770164
78193	594476	815821	967817	1307962	1482509	1797940
78194	594477	815822	967818	1307963	1482510	1797941
78195	594478	815823	967819	1307964	1504081	1797942
79716	594479	815824	967820	1307965	1504082	1797943
79717	594480	824436	974292	1333772	1504083	1797944
79718	611386	824437	974293	1333773	1504084	1839100
79719	611387	824438	974295	1333775	1504085	1839101
79720	611389	824439	977706	1339886	1505186	1839102
140241	611390	828471	977707	1339887	1505187	1839103
140242	616828	828472	977708	1339889	1505190	1876440
140243	616829	828473	977709	1339890	1510906	1876441
140244	616830	828474	977710	1340921	1510907	1876442
140245	636961	828475	1023821	1340922	1510908	1876443
222121	636963	842696	1023892	1340923	1510909	1893604
222122	636964	842697	1023893	1340924	1576046	1893605
222124	636965	842698	1023894	1340925	1576047	1893606
234956	688266	842699	1023895	1372286	1576048	1893607
234957	688267	842700	1081826	1372287	1576049	1893608
234958	688270	903036	1081827	1372288	1576050	1893609
234959	709066	903037	1081828	1372289	1578096	1893610
234960	709068	903038	1081830	1372290	1578097	1893611
303016	709069	903039	1185561	1374936	1578098	1893612
303017	709070	903040	1185562	1374938	1578099	1949711
303018	717427	923156	1185563	1374940	1605632	1949712
303019	717428	923157	1185564	1386167	1605633	1949713
303020	717429	923158	1185565	1386168	1605634	1949714
351521	717430	923159	1187986	1386169	1623141	1949715
351523	727486	953160	1187988	1386170	1623142	1977170
351524	727488	954001	1187989	1407856	1623143	1977171
395206	749286	954002	1187990	1407857	1711476	1977172
395207	749287	954003	1226836	1407858	1711477	1977173
395208	749288	954004	1226838	1407859	1711479	1977174
395209	749289	954005	1226839	1412046	1711480	1977175